

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и адвокат Драгољуб Тодоровић,**
- **сви оптужени,**
- **браниоци оптужених, адвокати Здравко Крстић, Градимир Налић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, који ће на овом претресу мењати адвоката Миодрага Планојевића, Јасмина Живић, Бранко Лукић, Бранко Димић, Гордана Живановић, Слободан Живковић, Бранислава Фурјановић и адвокат Радослав Шошкић, по заменичком пуномоћју адвоката Миле Јанковић.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је ЈАВАН.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 50 минута.

НАСТАВЉА СЕ испитивање оптуженог РАДОВАНА ВЛАЈКОВИЋА, а из суднице УДАЉУЈУ сви остали оптужени који нису испитани и саопштава им се да је наставак главног претреса дана 17. септембра 2008. године са почетком у 9 часова и 30 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радисав Јосиповић нека остане, нека сачека, не у судници, него ван, ако данас успемо да започнемо са изношењем његове одбране. Да ли су изашли из суднице сви оптужени који нису изнели одбране?

ОПТУЖЕНИ РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, пре него што наставимо са питањима, само нешто да разјаснимо. Јуче је пуномоћник оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић питао Вас, везано за Вашу одбрану, да сте у једном моменту као претпостављеног Дарку Перићу, помињали потпуковника Миодрага Димитријевића, ја сам га прекинула у том моменту, сматрајући да то нисте изнели, међутим, сада имам овде, извукла сам тај део транскрипта, па ћу тачно да Вам цитирам шта сте изјавили, а Ви ћете ми се у вези тога, изјаснити. Ви сте рекли «као човек нисам добио одређене елементе које сваки официр, сваки војник мора да добије, значи од своје команде. Да ли је Дарко то добио од његовог командира, конкретно Димитријевића, ја не знам, то он зна». Па, можете ли то да појасните, значи овде Ви помињете Димитријевића као командира Дарку Перићу.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим да сам ја то у другом контексту мислио, мислим да, пошто се овде спомиње Димитријевић, па сам рекао Димитријевић, али у том моменту нисам знао човека. Нико ми није рекао ко је тај човек, нико ме није упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, какав је контекст, нема никаквог другог контекста, Ви овде у Вашој одбрани помињете да је Димитријевић командир Дарку Перићу.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Пошто се то име помиње на суђењу, из тог контекста сам рекао, не у смислу да сам ја знао тада. Нисам могао знати, нико ме са човеком није упознао, нити знам човека, никада га нисам видео. Значи, није ми речено, ко је тај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из ког то, одакле Вама онда сазнање?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, овде сам чуо у суду и чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у суду, где се то прича у суду?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, добро, Димитријевић се спомиње као да је командовао Дарку Перићу, у изјавама, добио сам то, мислим од одбране моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Од мог адвоката сам добио, видим да се спомиње Димитријевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви завршили са питањима, Наташа Кандић, јуче сте завршили са питањима? Добро, идемо, бранилац оптуженог Радована Влајковића. Изволите колега.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Немам ја питања за свог брањеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате, идемо даље. Адвокат Здравко Крстић.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја сам у дилеми да ли да питам или не и одлучио сам се ипак да питам нешто.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Само мало сачекајте.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Проблем је са слушалицама.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим да нешто оптужени Димитријевић, да ли имате проблем са тим слушалицама?
Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Апсолутно не чујем ништа. Сва три су ми дали да пробам, не чујем ништа. Ево овде само неки шум, изричито јак шум. Јуче је то било добро, данас не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, свако јутро треба да променимо пет, шест слушалица, да бисмо почели претрес.
Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ради се о човеку где сам ја веома заинтересиран да чујем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ја Вас потпуно разумем.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја ћу дати допринос економичности и целисходности овог поступка, па одустајем од питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да одустајете, него само да сачекамо пар минута да би оптужени Миодраг Димитријевић могао да прати суђење. Да ли треба да се изговори нешто.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли чујете?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим, да ли чујете Ви сада? Ево микрофон је укључен.
Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли чујете судију?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли мене чујете сада?
Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Чујем Вас.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда можемо да наставимо.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Оптужени је у својој одбрани у неколико наврата, па чак помињао после тог догађаја, да је одмах дошла војна полиција у Ловасу и да је њега и другог још неког, уствари, ја не знам кога, привела у Шиду. Моје питање је, не шта је било, како је било тамо, то је тужилац питао и ја потпуно разумем понашање после седамнаест година оптуженог, да не говори о томе, прво једно подпитање, да ли се Ви и даље плашите тих људи из Шида?
Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да?
Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.
Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја Вас потпуно разумем. Да ли је то била виша команда или војнообавештајна служба или војна полиција, какав?
Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Било их је више.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ко Вас је испитивао тамо, виша команда или официри и службеници те војнообавештајне службе или војна полиција, мислим, само ко је, не шта је?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Два официра и један подофицир.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како су се они представили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, нису се представили.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нису се представили? Вама су кроз овај поступак још у истрази, што заменик тужиоца, што истражни судија, у неколико наврата предочавали садржину те изјаве која је иначе службена белешка и не може да се употребљава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се извињавам, приговор, нико никада није предочавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било тог предочавања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тај сам приговор и очекивао, иначе нисам хтео да цитирам, заменик тужиоца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ми би били захвални да се цитира.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да се не цитира?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да се цитира.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да се цитира, да, управо на ово подпитање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто та изјава ни у ком случају неће моћи да се користи као доказ.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Молим Вас, судија, Ви сте јуче дозволили тужиоцу да пита и да користи ту службену белешку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али само.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Чак сте и Ви питали, да ли сте својеручно писали, какве то везе има, ако се не употребљава, уопште то питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али не можемо онда ни да, ако нешто не користимо као доказ, не можемо да цитирамо делове тог неког.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хоћу да поставим тај проблем уопштено. Дакле, ми овде користимо или неки користе службене белешке које не могу да се користе кроз поступак, а касније на крају суђења, као у истрази, Ви ћете одлучити да се издвоји, а користе се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја се извињавам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То је злоупотреба поступка, пре свега од стране тужиоца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се извињавам, дозвољавате?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако се није променио закон, у мом закону не пише, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дозвољавате ли да кажем нешто? Ја бих молио, ако је то изречено, да се каже, када, где, ко је то урадио?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам, колико сам читао списе, никада нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајте, изволите, реците.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Колега, управо да није било те примедбе, ја бих прешао преко тога, ево на записнику пред истражним судијом, само дозволите, ја немам ово да притиснем дугме, имам, уствари, али не знам где да притиснем. То је записник од 30.05.2007. године, на страни 13, обележено 162/7, пардон, пардон, 21170/7, тако се обележава овај део транскрипта. Заменик тужиоца каже, добро, Ви сте својевремено дали у вези ових догађаја по нашем захтеву овлашћеним органима тамо Војне безбедности, коме ли, изјаву у вези ових догађаја. То је било пре неко време, времена, годину дана или нешто, не знам када је било. Даље, заменик каже, да ли се сећате, шта сте тада изјавили. Јел то није употреба? И даље, само да завршим, колега, ево.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, извињавам се, овај, ово је 2007. и говори се о нечему што је било од пре годину дана, значи, 2006., а ми овде причамо о Шиду који је био десет година пре тога. У Шиду је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Реч је о белешци у Шиду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он говори да је био у Шиду 20. октобра 1991.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, о војнобезбедносној структури говори.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако је поново давао, ја то не знам. Али добро, да се не, мислим, Ви одлучите, ја, ја сам хтео генералну примедбу да дам и то. Много дозвољавате осталим учесницима да директно питају, без Ваше сагласности. Ја без Ваше сагласности нећу да разговарам са оптуженима и било ким, ако ми дозволите, ја ћу директно, а ако не, преко Вас. Истом приликом, ево истражни судија шта каже, на 24. страни, да ли сте Ви, упућено оптуженом тада окривљеном, 20.10.1991. године у Шиду давали, истражни судија каже, да ли сте потписујете ћирилицом, наводи га да прича о тој белешци. Даље иде још, да ли се сећате, шта сте у тој изјави рекли. Дакле, јел то није употреба те белешке. И на крају, заменик тужиоца, врхунац, на последњој, 27. страни, 176/7, каже, он сада сублимира то и даје коментар – садржина те Ваше изјаве коју сте дали тада је потпуно друга прича, прекорава окривљеног што се не сећа тога – без обзира на ситуацију у којој сте били, да неко ко би то писао ту изјаву, да је то тако нешто измишљао. Довршио сам са тим, али питам само, да је и тада и сада, оптужени споменуо неку пресију војника, па ја питам, на шта се односи та пресија војника, приликом тог испитивања у Шиду? На шта сте то мислили, то сам прочитао? Због пресије војника су Вас пустили, ваљда.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, пресија војника. Да, док сам ја био у Шиду, дешавао се један бунт, једна, војска је протествовала и тражила хитно пуштање мене и Јосиповића из затвора, нисмо били у притвору, јер то су сасвим други услови, ми смо били у тако нехуманим условима за једног човека, да ја животиње, мог кера не бих затворио тамо и тако га држао. Даље нећу да причам, јер све што би причао, било би илузорно, као човек. Значи, дешавале су се те ствари у Ловасу, војска је притисла војну полицију управо тамо, која је и одговорна зато што је имало десет војски тамо, исти су људи одговорни, јер не може једном месту да носе сви пушку, од цивила, па шта ја знам тамо, десет униформи. Значи, они су требали да дођу и да кажу, е, људи, да видимо ко је овде, да похапсе, као што су нас знали да и тамо да праве свашта. И у једном моменту је дошао тај виши официр и каже, хајде да завршимо са вама већ једном, ови ваши хоће да блокирају Ловас, хоће да праве чудо и онда нас је пустио.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли се сећате, како се зове тај виши официр?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се. Знам да је један био Хрват, чини ми се, један био Србин, један не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, још је било братство и јединство.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се како се зову.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сем вас командира водова, да ли је још тог дана неко приведен или сутрадан, да ли знате о томе нешто? Ако не знате, ништа.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ја не знам стварно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Из те дате изјаве коју не помињемо.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Садржину и тако даље и из питања тих службених лица из Војнообавештајне службе, који су обавили разговор са Вама тада, одмах сутрадан, дакле, да ли сте стекли утисак да они знају ко је осумњичен за овај немио догађај?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Они су све знали.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Све су знали? То сам хтео да чујем, хвала.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ти људи су све знали.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. Носили сте пешадијско наоружање, ја се не разумем као тужилац у то, само да завршим, колега, дакле, пушке, оружје.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако сам разумео, пешадијско оно које се носи, Вама оптужницом, а и другима, стављају на терет да се пуцало с

леђа у ове цивиле и тако даље. Да ли Вас је на ту тему нешто, да су Вас ови људи питали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, не сећам се, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало овде да се зауставимо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Одлично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени се бранио да он није носио пушке те, него да је само имао «шкорипион».

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, али неки су носили пушке, то претпостављам да су носили, нису ишли тољагама тамо. Е сада, главно и битно питање што сам хтео да поставим, уз Ваше допуштење, да ли је тада кроз тај поступак, да ли сте Ви чули и Ви имате непосредно или посредно сазнање да је било ко у том поступку откривања извршилаца, вршио неко балистичко вештачење тог оружја, како би се поуздано утврдило, ко је пуцао и да ли је пуцао?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ја бих приговорио овде, то окривљени не може да зна.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, ако може, ја питам, ак не може, да ли зна?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јер је то азбука, када се утврђује права истина и траг ко је пуцао. Не би било нагађања сада, да ли су ови или они и да ли су уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се не задржавамо, не зна човек.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, не, ја само да ми не замери колега, колега је у праву био што је интервенисао. Ви сте резервни официр и из Вашег исказа и ранија, а посебно јуче, схватио сам врло добро мотиве и разлоге одбијања ове наредбе за командовање овом јединицом и посебно сам схватио разлоге због којих сте то одбили. Ја бих Вам показао ову наредбу коју је издао господин пуковник Лончар, само став 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете то, ја знам шта сте хтели, али не можете то њему да предочавате и не знам у ком контексту.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Човек је од струке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није вештак.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али у том својству као вештак се изјашњавао на осамнаест питања заменика тужиоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве везе има он са наредбом за напад?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, не дозвољавате и завршен посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се уопште одговор на таква питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, нисам ја навалентан толико баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нам сада оптужени Радован Влајковић тумачи наредбу за напад на Ловас.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, како би се понашао по овој наредби, да ли је ово исправна наредба, то сам хтео да питам, да направимо разлику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на ово питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Молим, молим, нема никаквог проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питате резервног поручника тако нешто.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, више за војна питања треба да питамо овог Ацу, што их је спроводио сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако немате више питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Имам, имам. Да ли сте Ви и када, односно, ајде да наставим, чули и где за овај израз који се помиње у оптужници «живи штит»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било питање, одговорио је.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га јуче то питала, да ли је помињано.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја се извињавам. Ево и последње питање, да ли је Вама непосредно или посредно познато да су моји браћеници Љубан Деветак и Девчић Милан издавали нека наређења Вама и Вама окружених људи и било какво њихово деловање тамо, да ли сте их уопште знали у моменту када сте били тамо, рекли сте да сте били шеснаест сати?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, нисам никада ни чуо, ни видео те људе.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Њих сте видели, за њих сте чули, сазнали овде у поступку?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље, адвокат Градимир Налић и Игор Олујић, имате ли питања?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар дан, господине Влајковићу. Ја ћу кратко неколико питања.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да поставим, да Вас замолим да ми одговорите. Ви сте у јучерашњој и у ранијим изјавама говорили о једном воду који је већ био из одреда којим је командовао господин Перић, који се већ налазио у Ловасу пре Вашег доласка. Да ли можете да кажете, ко је био командир тог вода, да ли се сећате и са каквим је задатком евентуално тај вод се налазио у Ловасу, да ли Вам је било познато?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја само знам да је то био диверзантски вод, а ко је командовао, не знам, јер то Дарко зна.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А да ли Вам је Миро Плавшић име познато?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је он командовао неком јединицом?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Чиме се бавио тај господин Миро Плавшић у оквиру одреда?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тај је у оквиру одреда био задужен за те послове безбедности.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала лепо.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Процедуре.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми само још једну ствар, лишени слободе сте били Ви и господин Јосиповић. Да ли је господин Плавшић био лишен слободе, да ли Вам је познато, том приликом?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: На којег Плавшића мислите?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: На Мира Плавшића.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: На тог Мира, мислим, морамо да рашчистимо Мирослав је.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја мислим на органа безбедности у одреду?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Органа безбедности, не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није био лишен слободе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај човек био у Ловасу, имате ли сазнање?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, ја га нисам видео у Ловасу, био је у Сремским Чаковцима.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је извештавао органа безбедности о догађајима у Ловасу, да ли Вам је то познато? Да ли је то била Ваша обавеза?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није? Да ли Вам је познато чија је то обавеза била?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Даркова.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли Вам је познато, да ли је господин Перић обавестио орган безбедности и на који начин о догађајима?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам то прочитао у одбрани, али.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није Вам лично познато?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, тада ми није рекао ништа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала. Ви сте такође јуче изнели да, изјашњавајући се око тога где сте сместили своју јединицу, да је она била смештена у школи, говорили сте, чини ми се, о једном стању где је било много наоружаних људи, разних по селу, те сте Ви из мера предострожности наредили копање рова једног. Где је тај ров тачно био

постављен, да ли се та школа налази на раскрсници у селу Ловас, да ли се сећате?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим да је на раскрсници, а ров је био на уласку школе, с десне стране.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Са десне стране, ако је овако ситуирана зграда у овој раскрсници, на овој страни је економија, да ли је са те стране био овај ситуирани ров?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, поред самог улаза, ту на метар поред улаза.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Које дужине је био тај ров?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ров је био стојећи став.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Стојећи став, а по дужини?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, метар са метар.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи један мали ров за неку мању посаду, претпостављам, стражара, шта ли?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, за двојицу људи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли су се они налазили у рову по Вашој наредби за време вршења стражарске дужности или напољу, а њега су користили као резервни положај, евентуално или зашто?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: У рову, у рову.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У рову. Да ли сте Ви ту процену да они треба да буду у рову, направили с обзиром на Вашу процену да је ситуација у тој мери у селу напрегнута и несигурна, да сте хтели на тај начин, претпостављам да штитите своје војнике? Сећате ли се ко су били војници који су држали смене у том рову?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, не сећам се, то су одређивали други људи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми, јесте ли још негде око школе поставили стражу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Пример, подсетили сте ме, мој колега из крагујевачке јединице, када је дошао после нас, није баш водио бригу како да укопа људе, да заштити и дошло је до пуцњаве између људи и два војника су настрадала.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извините, то се дешава у?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После, после.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: После тога?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После овог нашег догађаја, значи то нико није процесуирао, нити било који догађај у Ваљеву, он је од оних стотине људи који леже тамо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли можемо да закључимо да сте Ви добили и неку безбедносну процену везано за то од надлежних органа или Вас је упознао командант?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам проценио на основу пуцњавае која је била близу школе и на основу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У које време, опростите, је била та пуцњава, да ли стално или?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Стално, нон-стоп су биле пуцњавае, целу ноћ, скоро целу ноћ.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, да ли се сећате, да ли је из тог рова који се налази испред улаза у школу, да ли се виде зграде с друге стране раскрснице?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, сигурно се виде.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Виде се, добро. Реците ми, господине Влајковићу, Ви сте овај, рекли јуче, после састанка сам се вратио у учионицу и направио списак војника који су у школи да бих знао шта ће бити. Да ли можете ту реченицу мало да појасните?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је списак свих војника, али не ја, него мој курир је правио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Њему сте наложили да направи?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Наложито сам да ми направи списак о распореду хијерархијски, значи по водовима и по оделењима, тачан распоред, не списак у смислу одређивања за акцију, то нема везе са тим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А да ли је можда направљен неки преглед тога где је који војник евентуално распоређен на дужност?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није, такав списак није постојао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Или план неки?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли знате, да ли су неки припадници Вашег, конкретно, вода, били, пардон, чете, били распоређени негде на неке задатке у селу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли Вам је познато, овај, познато презиме Романовић?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Романовић?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, војник Романовић?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Чини ми се да јесте.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Знате ли, да ли је он обављао у тих неких шеснаест сати, док сте се Ви тамо налазили, пре или после тога, некакву посебну дужност у селу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам, ја не знам око тога ништа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја морам да Вам, ако дозволи суд, предочим да је господин Перић рекао, када је у питању Романовић, да је био постављен испред затвора који је обезбеђивала његова јединица, односно Ваша јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само реците када је рекао то, у истрази или.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, то је рекао на главном претресу у свом исказу, сада могу да потражимо.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја не знам, то питајте Дарка, то ја не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, у реду, просто није Вам познат тај Романовић да је обављао те?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала. Да ли Вам је познато име Милетић Верољуб, војник Милетић Верољуб?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је он био у Вашој јединици?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли Вам је познато име Пребег Борисав?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, јуче смо чули.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Исто из Ваше јединице?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Ви сте сада, овај, долазимо до, мало да се вратимо, ако дозволите, Ви сте, овај, говорили о Чаковцу.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И говорили сте о улози потпуковника Димитријевића у Чаковцу. Да ли сте га знали Ви тада?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Говорећи јуче о скупу овоме, овај, на коме је господин Перић овај је, како сте рекли, ружним речима почео да се обраћа војсци, да то нису Ваљевци такви као ни дезертери и почео да виче и он се обраћа бучно, у смислу, да је претио војним судом и да се знају правила, одмах је летела глава ако се изврши наређење. Главе нису летеле, то смо видели, јел тако?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ако се не изврши наређење.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ако се не изврши, да, главе нису летеле, али шта је тачно, уствари, он тамо наређивао, због чега је постојала таква буна?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, има тачно у изјавама, мислим, сада да не понављам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: По Вашем сећању?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Шта је он тачно изјављивао, то су рекли војници.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Али Ви сте рекли да су цивили коришћени као путовође, рецимо у Зворнику и да је све било нормално.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не у Зворнику.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Пардон, у Чаковцу. Зашто Вам је било онда толико то, да кажем, толико није у тој мери одговарало или пријало да сте одбили, да одбијете наређење, да ли је Вама речено да ће Вам дати, бити дати људи, цивили као путовође или Вам је речено да ће њихова улога бити нешто другачија?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Није ми ништа речено за цивили.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А Ви сте одбили, аргіоі, да ли је тако?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, ја сам одбио, нисам хтео да коментаришем.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Имам још једно само питање, нисам сигуран да ли ће га дозволити судија, али питао бих нешто везано за исказ пред ВБА, 30.01.2007. године, да ли користимо или не користимо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само оно што је у присуству браниоца, према томе, то није било у присуству браниоца.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Врховни суд нам је, чини ми се, нешто другачије рекао око тог конкретног, био је присутан представник тужилаштва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема шта нама да каже Врховни суд, ЗКП јасно каже, изјава коју је окривљени дао без присуства браниоца, не може да се користи као доказ. То што је неко веће можда Врховног суда имало, у некој одлуци.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, да не питамо о томе, Ви то нећете издвајати, мислим, нисте донели решење око тога, ја зато просто питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веће има овлашћење до краја поступка да изврши издвајање.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Знам то, хвала. Хвала Вам, господине Влајковићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље. Адвокати, Војислав Вукотић, немате питања? Миладин Живановић, изволите.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Мене занима, господине Влајковићу, да ли сте имали нека средства везе у оквиру Ваше јединице?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Имали смо мотороле.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Оне су служиле за комуникацију са ким?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Са мнош, Дарком и мојим потчињеним.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Што значи да је то у оквиру јединице.

А какву сте имали комуникацију са другим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат, неки је проблем тамо.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, гласније да говори мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, гласније говорите.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја гласније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један микрофон можда није био искључен, добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Са другима нисмо имали комуникацију, јер нисмо имали ни шифре, ни ништа.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте имали било какве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се овамо окрените, да бисте били ближе микрофону, да би се чуло, не морате према адвокату.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте имали било какву радиостаницу у оквиру јединице?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: У оквиру моје јединице, не.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А да ли сте задужили какву радиостаницу када сте пошли из Ваљева?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, можда је у оквиру одреда, али не, у оквиру моје јединице, не.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је Ваш надређени Дарко Перић имао какву радиостаницу, да ли је Вама познато то?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам, то питајте Дарка, он зна.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Рекли сте да сте дошли у Ловас у вечерњим часовима. Ко Вас је дочекао тамо, односно, како је дошло до тога да се сместите у школу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ту нас је Дарко сместио, ту је једино Дарко био од познатих лица, која су нас сачекала. Мислим, он нам је рекао, идете у школу, ту ћете спавати, ту ћете се сместити.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: И реците ми, кажете да сте одбили наређење. А јуче сте полемисали са замеником тужиоца око тога, мене занима, да ли је то утицало на Ваш положај у оквиру јединице, да ли сте Ви и даље остали командир вода или већ?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам се понашао као војник.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: У оквиру тог, разумео сам да сте се понашали као војник у оквиру тог наређења, али помињали сте да сте радили друге официрске послове, односно послове које сте имали у оквиру редовног пословања, то сте обављали као?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Што се тиче акције, ја се нисам понашао као официр.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Значи, само у односу на акцију, се нисте понашали као командир?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ништа више, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље, адвокат Јасмина Живић.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Адвокат Јасмина Живић, бранилац Перић Дарка. Господине Влајковићу, јуче сте рекли да сте 17.10. по доласку у Ловас, имали састанак са Перић Дарком. Нисте споменули ни у једном тренутку, па Вас ја сада питам, да ли сте разговарали са њим, зашто он не иде са Вама у ту акцију, односно да ли је он спомињао да је такво наређење да он иде у неку другу акцију?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се то да ли ми је рекао тада да иде у другу акцију, а зашто не иде са нама.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли сте га Ви питали, зашто не иде?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Ко је био задужен за оперативно командовање Вашом четом, да ли искључиво Ви или и Перић Дарко?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Што се тиче команде самом јединицом, ја.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: У каквим сте односима.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је правило, мислим, то не може да се.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: У каквим сте односима били са командирима водова, Стојковићем и Плавшићем, непосредно пред те догађаје 17.-ог и 18.-ог и после тога?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: У добрим односима, изузетно добрим, мислим, часни људи, врло поштени и коректни.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: После инцидента на минском пољу сте изјавили да је Перић дошао на лице места. Да ли Вам је познато, ко га је обавестио и на који начин је сазнао шта се десило?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се сада, али сам чуо из одбране да је то урадио један од војника.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли сте му Ви тада на лицу места давали неко објашњење шта се десило том приликом?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам то јуче рекао све, да се због шока не сећам, сигурно смо нешто причали, али не сећам се шта.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Рекли сте да сте били ухапшени од стране војне полиције, такође сте споменули да је и оптужени Јосиповић био ухапшен.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли знате да је још неко ухапшен од Ваших војника?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли Вам је познато да је војна полиција узимала изјаву и од Перић Дарка?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам то.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли Вам је познато, ко је контактирао војну полицију пре него што сте отишли у Шид да дајете изјаву?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ни то не знам.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Ја ћу Вам још предочити неколико реченица које сте из Вашег исказа из истражног поступка, на страни 163/7 транскрипта, Ви сте изјавили, а у вези догађаја на минском пољу, после тог догађаја: «Мислим да сам кренуо да видим која је врста мине, да би прекинули акцију. Мина је пукла, а ја се нисам приближавао». На кога сте тачно мислили када сте рекли да би прекинули акцију и следеће питање, зашто баш Ви крећете да видите о којој се врсти мине ради, ако нисте командовали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, логично је било да видим шта се дешава. Нисам могао стајати.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: А на део мог питања, нисте одговорили, ко да прекине акцију, на шта сте мислили када сте рекли да би прекинули акцију?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Шта сам мислио, шта бих тада урадио, то су биле секунде, делићи секунде, тешко је сада рећи шта бих ја радио после. Био сам много љут и питање је шта би било, постоје комбинације разне.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Јуче сте.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Можда би неко лошије прошао него што је прошао.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Добро, и то је одговор.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јер сам био изузетно љут.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Јуче сте.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: И депримиран.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Ја се извињавам.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тим догађајем.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Јуче сте више пута рекли, да сте одбили да командујете акцијом и да Ви лично нисте разговарали са Вашим војницима. Конкретно сте изјавили: «Ја ту ноћ не контактирам са војницима». Да ли остајете при тој изјави?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Такође на страни 168/7 транскрипта у делу Ваше изјаве: «Ја сам се кретао по школи и те дечаке сам консултовао у вези тог одласка, јер сам видео да ће они да, мислим да се војска одупирала, а она је знала, знала је»: Ово сте изјавили истражном судији. Из овога произилази да сте ипак разговарали са Вашим војницима, а ја Вас питам, да ли је тачно оно што сте јуче изјавили или оно код истражног судије?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Оно што сам јуче изјавио.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Добро. Јуче сте рекли да су командири водова разговарали са војском.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли сте након тог разговора, њиховог разговора са војском, имали поново састанак са њима?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да Вас известе, евентуално?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, рекли су ми да су известили и ништа даље.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли је то био још један састанак након тих расправа?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не састанак, то је само информација да су известили, да траже да дође Дарко, ако то мислите.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Добро, хвала Вам, немам више питања.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље од адвоката, ко има питања?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Адвокат Гордана Живановић, бранилац окривљеног Димитријевић Јована. Ви сте господине јуче у Вашој одбрани саопштили да сте од окривљеног Перића добили информацију да ће командовати командант «Душана Силног», да том приликом Вам није речено његово име и да тог човека нисте упознали. Да ли је то тачно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тачно је.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Онда бих Вас замолила да ми кажете, како сте дошавши са својим војницима испред дома задружног, знали да у друштву окривљеног Перића се налази командант «Душана Силног»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, они су се кретали заједно, претпоставио сам да су.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Кретала су се двојица људи заједно, тројица, петорица, како знате да је то он?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Дарко и тај човек, а тај је човек стао на чело колоне и по војним правилима ко стане на чело колоне, тај командује и уосталом, командује човек – покрет, напред.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На чело колоне је стао неко ко командује?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, тај исти који је постројавао.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је то дало Вама за право да закључите да се ради о команданту «Душана Силног»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, логично је.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На основу чега, господине?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, зато што се кретао са Дарком, значи Дарко га зна у том моменту.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је Дарко могао да зна још неког по Вашем сазнању, осим њега?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То морате да питате Дарка.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То морам питати Дарка.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам дошао увече по мраку.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, ја бих онда само Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само код овога када смо, да се ја умешам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да прецизирамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Током, извините, током целе истраге, Ви сте спомињали и значи и у полицији са браниоцем, и код истражног судије, да је Дарко одредио човека из «Душана Силног», а јуче на претресу све време тврдите да је Дарко одредио да командује командир «Душана Силног», па Вас ја питам, откуда та разлика, човек из «Душана Силног» и командир?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, није исто, командир и остајем при томе да је то командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто сте истражном судији спомињали човек из «Душана Силног», а јуче на претресу кажете «командир из «Душана Силног»? Шта је тачно, оно што сте рекли?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тачно је командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Командир, командир одреда «Душан Силни», дословце, то је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто то истражном судији нисте рекли?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ако ја могу, ако ми веће дозволи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да резимирам све ово што смо до сада чули. Значи, господин не зна команданта или командира «Душана Силног», али је он само на основу онога што је видео на терену и што је,

како каже, нормално закључује да се ради о њему. Да ли је то тачно, господине Влајковићу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тачно је.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Приликом Вашег исказа, јуче сте саопштили, да је у акцији на минском пољу повређено троје људи, именовасте сте три добровољца. Да ли можете да нам кажете, ко је, на који начин од њих повређен, какве су повреде имали појединци?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Једино што сам регистровао, то сам већ рекао, повређен по лицу, ова двојица не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А знате да су повређени?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Видели сте?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, видео сам, овај, видео сам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Сада ћу ја покушати да прецизирам Ваш распоред, рекосте, негде око двадесетак, тридесетак метара удаљени од места експлозије, Ви, двадесетак метара, не тридесетак, да Вас је гелер закачио, да Вас је то јако заболело, да сте пали. Да ли је то тачно или не?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни, кажите ми, како сте у том положају видели ко је повређен, где, како, на који начин?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, када сам устао.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Када сте устали, шта сте видели, молим Вас?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После минут, два, можда, па видео сам тај човек је устао и видим да је по лицу повређен.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Тај човек што је био по лицу повређен је устао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала. Није га нико носио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се тих детаља.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Али, добро, у сваком случају, устао је, да ли је тако?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Устао је.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Такође сте јуче споменули у свом исказу да Вам је командир Перих рекао да можда постоје неке mine у виноградима неким. Да ли је то тачно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Потом током исказа Вашег тврдите.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: У винограду.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На питање председника већа или неког од присутних, сада нећу да прецизирам, како су се људи у детелини држали, прецизирајте на који начин су се људи кретали детелином, кажете да се нису држали за руке, да се не сећате да су ногама разгртали траву и ја записујем, «нико није споменуо ни «М» од мине». Да ли је то тачно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Од мојих војника нико, од нас из војске, нико то није споменуо.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Од вас из војске? Да ли је на терену неко споменуо «М» од мине?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, не сећам се. Ја сам био са војском и не сећам се.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Па, шта Вам даје за право да донесете закључак у свом исказу јуче, који гласи: «Претпоставља се да је тај што је командовао, знао за минско поље»? То сам ја записала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само гласније мало, ја Вас.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је логично, ја сам то рекао.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја бих Вас молила да не говорите о логичности.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, сада ћу.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Него да говорите о чињеницама.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Добро сте питање поставили.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Просто, чули сте када су му рекли, видели сте, били присутни?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Одмах ћу Вам рећи. Пошто се нисмо зауставили, значи скренули смо пре заустављања и скренули смо испред на пар метара или сада колико је било метара, немогуће је да човек који не зна да скрене баш ту. То је мој закључак, е зато сам то рекао, ако сте разумели. Значи да је тај који је ишао испред.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли ја смем да закључим да су ово само Ваше претпоставке које уопште не одговарају, могу да не одговарају чињеницама

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је истина, то је чињеница, то ће да потврди.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи, нисте били присутни када је неко било коме казао, овде су мине?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. И јуче сте током своје одбране дали опис човека за кога сте данас рекли да претпостављате да је командант «Душана Силног», да нисте потпуно сигурни, јер га нисте упознали, видели и тако даље. Рекли сте средње висине, плав, проћелав,

спортски грађен. Ту средњу висину определили, моје висине, између 180, 190 цм, рекли сте да је носио шарену униформу и не сећате се шта је имао од оружја. Да ли је то оно што одговара Вашем сећању?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То што се ја сећам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Рекао сам да је.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте приметили, будите љубазни.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Рекао сам да се ово организовало после пола године или године дана, ја бих Вам рекао тачно, сада не могу.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни, кажите ми, да ли се сећате још било чега што је везано за ту особу, коју Ви именујете као командир «Душана Силног», везано за његов физички изглед.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То што сам јуче рекао, тога се сећам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Неки карактеристичан знак на лицу, на телу

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Тетоважа, има зуб, нема зуб?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, знам само да је био спортски грађен и да је овако изгледао спортски.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Спортски грађен?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И само бих Вас још једно питање питала, да ли сте критичном приликом када сте кренули у акцију из школе са Вашом војском, Ви и Ваши војници понели шлемове?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Нико од вас није имао шлем код себе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја тврдим, колико се сећам, да не, можда ја се не сећам, ако је то значајно.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Тврдите не за себе или за све Ваше војнике?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: За све, све, немогуће да ја сада не носим или носим, значи сви би носили или сви не би носили.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Опет није логично нешто или није чињенично.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: У војсци је немогуће да један носи, а други да не носи, значи, или сви носе или сви не носе.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Изгледа је све било могуће у војсци, просто кажем.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, војска је била врло организована, организација и то сви знају и овај суд мора да зна, ЈНА је

имала изузетне кодексе понашања и ми смо се тако и понашали у Ловасу.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни, сами ми одговорите, ако можете.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нека нађу мештана Ловаса, коме смо ми то ушли у кућу.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте носили шлемове или не?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Опљачкали, запалили или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то је већ јуче појашњавао.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли су понели из школе шлемове или не?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисмо, рекао сам то већ, што ме питате три пута.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Нисте, ако није битно.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нећу да Вам више одговарам на таква питања. Три пута сам рекао да не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче око тих шлемова се изјашњавао, не видим сада зашто потенцирамо то.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Можда је, можда је, ево сада, питаћемо војнике, питаћемо Јосиповића да ли смо носили шлемове.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И само бих молила још једну ствар, мада окривљени о томе није се ништа посебно изјашњавао. Везано за питање на које је одговорио да њему Дарко није споменуо име тог команданта одреда «Душана Силног», даде један део одговора који сам ја записала, «а сада читам да се спомиње неки капетан Јоца», па бих просто молила да то ако може појасни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Сада, цитирала сам његове речи, «сада читам да се спомиње неки капетан Јоца»; па бих просто молила да нам каже, када то чита, шта чита, где чита, у ком моменту прочита то?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То име Јоца, то сам читао овде на суду.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У оквиру суђења?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тада нисам знао за име Јоца.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нико ми га није споменуо. Знам да је после догађаја спомињано и рекао сам то јуче, надимак «Аждаја».

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То сте јуче рекли име «Аждаја», да ли је тако?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Помињало се пме «Аждаја»:

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А Јоца се не помиње, то су Ваше речи од јуче?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Званично не помиње.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. То би било све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Да ли може окривљени да одговори, шта подразумева под појмом «Душан Силни»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је једна добровољачка јединица, која је носила назив такав.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Под чијом командом је она деловала?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам, вероватно је под војском, чим је, војска је опредељивала њихове људе нама.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Значи, по Вама, они су били под војном командом, нису имали, формацијски нису имали своју команду?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Чим мени мој командир нуди те људе, значи да је под војском.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Немам више питања.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја добијам наређења од командира.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Немам више, хвала.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко од бранилаца питања, од бранилаца да ли има? Значи нико више од адвоката нема. Идемо, оптужени Љубан Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ова два официра сада што сте спомињали у Шиду, што су Вас пустили, нису Вас пустили и морали пустити, да ли можете било којег од њих, рекли сте један Хрват, други није, да опишете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, тешко да могу сада.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Могу ли ја, госпођо председнице, да питам, да ја описујем, да он потврђује да ли јесте или није?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако човек не може да опише, шта онда да потврђује.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мислим да ћу га подсетити, мислим да знам о коме се ради. Да ли може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље са питањима. Да ли можете да их опишете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не могу да их опишем.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је би један изразито вишљи од Вас?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Један је био вишљи, један је мало нижи, чини ми се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тај што је био вишљи, да ли је био Ваше пути?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Чега?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ваше пути, тамнопут, црна коса?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Стварно тешко могу да кажем.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је имао можда мексиканске бркове, облик мексичких бркова?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тај један је био Хрват, један је био Србин.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То сам чуо, добро. Имам примедбу једну на део исказа у вези времена доласка овај јединице за коју сте рекли да сте дошли око 18 сати 17.-ог, да ли је тако?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Поуздано знам да сте дошли пре 15 сати сигурно, јер ми је после оног слушања добошара, што сам говорио пред Кризманићевом кућом, у својој изјави, вратио сам се у канцеларију, дошао ми је кувар, овај Грубар Слободан и рекао да је по куриру од потпуковника Димитријевића добио налог за још преко шездесет људи да се спрема вечера. А док је он то мени питао шта да ради и како, дошао је Ђуро Продановић у канцеларију код мене и рекао да их је сместио он у школу, тада у својству председника Месне заједнице, да копају неразумно по њему, некакав ров и тај ров је био управо од степеништа па до споменика палим борцима из Другог светског рата, што није било логике, гледа доле низбрдо. То је примедба. Имам још једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да, сачекајте.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Љубан Деветак тврди да Ви нисте дошли онако као што Ви тврдите у вечерњим часовима, већ да је то било негде пре 15 часова, а он.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То није тачно, ми смо дошли пред сам мрак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Био је октобар, може се проверити обданица, то што је наручена храна, она је могла да се наручи и ујутру.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: По мраку копати ров, нема логике.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ми смо ископали ров за врло кратко време.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, нема везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Перић Дарко је био капетан са четири звезде, прве класе, да ли је тако, у време када сте били у Ловасу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим да је био капетан, али не знам да ли капетан прве класе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А Ви, исто капетан?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Поручник.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Поручник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали ту једну звездицу, какво је то обележје?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ми нисмо носили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него, иначе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Поручник, две звезде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Две?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, потпоручник једну.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Потпоручник једну, капетан три, капетан прве класе четири.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је био још неко од поручника осим Вас у Вашој јединици?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Био је Јосиповић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јосиповић?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја када сам, госпођо председник, председнице, дошао по људе када сам ишао да питам, па оних тридесет људи што сам спомињао у својој одбрани, да сада то не спомињем, када сам питао Дарка он је позвао једног официра и рекао, овај, да дође, приђе ближе и рекао човек ће доћи са наређењем, вероватно курир ће с њиме доћи, за људе. И ја када сам се вратио, значи максимално десет, петнаест минута назад, тај официр којег је он звао да му каже, сам га затекао и тада у дворишту и када се вратио и он ми је одобрио људе. Ја не могу сада да тврдим да је овај, то господин Влајковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, да ли Ви то сада.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Међутим, обратио се са тим чином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви тада учили истакнуте чиновне, пошто он тврди?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то примедба?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ту на цепаћу и Дарку и њему су били, висили чиновни, то сам тада први пут видео, било модерно, нешто ново, није било ту, него ту на цепаћу.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Није тачно. Ми смо чинове скинули у Товарнику.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја се тако сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: А Ви се сећате, Ви можете причати шта хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је његова примедба на Ваше казивање да нико није имао чинове.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ми смо чинове скинули чим смо дошли на ратиште, по команди више команде и нисмо носили чинове ни у Сремским Чаковцима, немогуће да смо их ставили у Ловасу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хоћу рећи да тврдим, један од поручника, да ли Влајковић или тај други Јосиповић, је мени предао људе.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам шта причате уопште.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И људи нису били постројени испред, него су излазили из дворишта зграде и ја показивао руком ко да иде на страну.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам ја то шта Ви причате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тачно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, па то није тачно, чиста лаж, човек, нити га знам, нити га познајем, нити сам контактирао са било ким те вечери. Мислим, он је рекао да не зна.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не оптерећује мене ово, госпођо председнице, него не дозвољавам да ти неки фрагменти мог исказа доводе се у сумњу. Његовом изјавом се то доводи у сумњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Овако како сам ја рекао.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље од оптужених. Милан Девчић, Милан Радојчић, немате питања? Жељко Крњајић, очигледно нема. Оптужени Миодраг Димитријевић. Изволите.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине Влајковићу, рекли сте да сте камионима пребачени у Чаковац. Јесу ли то била војна возила и да ли знате одакле сте се тачно утоварили у та војна возила?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, била су војна возила из Сремских Чаковаца, центра села.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Из Сремских Чаковаца, добро. А јесте ли Ви лично преузели те камионе и од кога сте их преузели, јер војска практикује да камионе не шаље самостално, већ увек има старешина који води те камионе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте одговарати, само питајте да ли је.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је вероватно Дарко, он је наручио и ја немам везе са требовањем камиона.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Сада тренутно кажете, он је наручио те камионе. Јуче сте изјавили да није могао да, овај, те камионе наручи ни Ви, ни ја, као Димитријевић Миодраг, ни Перић Дарко. Шта је, заправо, сада ту тачно, ко је наручио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам рекао ко је наручио јуче, ја сам рекао да је неко из позадине бригаде, вероватно позван да, истребовани су камиони, у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из позадине, које бригаде?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ове која је контролисала целу територију. Не, мислим, није он човек био, он је био у другој улози.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то бригада контролисала целу територију?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, то је ваљевска, како се звала, не знам, пролетерска.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли могу да му помогнем?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да одговарате Ви на питања.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, само да му.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви када поставите питање.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да помогнем, која је јединица била ту, јер знам које су јединице биле ту на том простору. Он човек то не зна, он је командир чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете, Ви то имате право у својој одбрани да причате, а њега питајте, он ако зна-зна, ако не зна-не зна.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, није важно онда. Да ли можда знате да сте у току боравка у Чаковцу, у једном тренутку, можда да је то било 12.-ог, 13.-ог, није важан, баш битан датум, да Вам се командант хвалио да Вам је спасио животе тиме што је спречио да идете у напад са тенковима на неко место?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, то сада први пут чујем.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро. Кажете да сте све пунктове са возилима, са којима сте се превозили тамо, прошли без проблема и чудило Вас је то како сте прошли без проблема. Реците ми, колико је возила било у тој колони, које врсте возила и да ли је испред те колоне била војна полиција?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се тачан број возила, можда три, четири камиона, а да ли је била војна полиција, не могу се сетити.

Знам да смо прошли пункт у Товарнику, где је седео командант бригаде и да нас ту нико није питао где идемо.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Значи, у Товарнику прошли сте кроз Товарник и нико вас није зауставио, нико вас није питао, нико вас ништа?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Поред саме команде смо прошли, нико нса не пита где идете.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: А да ли је поред те команде, што је обично, била и војна полиција постављена и имала је пункт са војним полицајцима?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Претпостављам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Претпостављате?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, то је нормално у војсци.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли можда, да ли је можда, да ли се можда сећате, односно, да је на челу те колоне био војни транспортер?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим да не, сигурно војни транспортер, то је сасвим друго возило, не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро. Да ли сте можда видели Ђокића тог дана у Чаковцу при одлуци, односно при сазнању да из Чаковца идете за Ловас?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, али неко ми је рекао да је он тих дана био ту, да ли дан, два пре, али не знам тачно да ли је био тај дан, значи када смо пребачени или дан раније, два дана раније, али неко је рекао да је био ту.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, хвала. Да ли знате, где су се задржала или где су отишла, ако су отишла, возила која су вас довезла у Ловас?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли су можда остала ту негде, а да сте их можда видели или да сте их сместили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Обзиром да су вас та возила довезла, били сте дужни да их ви сместите негде тамо да се склоне, ако остају ту?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, не знам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не сећате се?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Где су отишла, не знам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро. У истрази сте на једном месту поменули у расправи, у суочењу са Перић Дарком, да је Перић Дарко тражио од Вас неко мало возило да му обезбедите, а Ви сте му

одговорили: «Па, ниси ти генерал, да се возиш у аутомобилу»: О чему се заправо ту ради?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, то сте Ви помешали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то тако било при суочењу.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је било другачије питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало је другачије било, «ниси ти командант дивизије»:

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам тражио оклопно возило за разминирање и онда је он мени рекао – ниси ти командант дивизије.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, то сте јуче рекли, то сте јуче рекли.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Али, када сам рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, и приликом суочења, није помињао на овај начин као што Ви цитирате.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, у реду, онда сам погрешно, извињавам се ако сам погрешно. Да ли сте уопште имали топографске карте тог терена на коме сте били ангажовани и добро за Ловас сте већ рекли да нисте имали, али за Чаковец, овај и од кога сте их добили ако сте их имали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисмо их имали уопште.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисте их имали уопште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вас је питао за Чаковац, не за Ловас.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, за Чаковец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ни тамо нисте имали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли сте 17.-ог ујутру када је ова почела акција, видели сте неке људе тамо да су повређени и тако даље, то сте већ јуче изјавили, да ли сте можда чули за Даркове курире, курире свог команданта и да ли можете да ми кажете, где се курири обично налазе у току извршења борбених задатака и уопште, где се курири налазе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај први део тог питања, шта то значи, да ли је чуо за Даркове курире, шта да ли је чуо?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли је чуо уопште да постоје неки Даркови курири?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, пазите, Дарко је морао да има курире, мислим по ВЕС-у и по распореду, а да ли сам чуо и да знам те људе, не знам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро. Где се обично курири налазе, овај, курири командира, команданата?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Обично уз командире.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Уз командира, апсолутно уз командира?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Као и мој курир што се кретао са мном.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро. Да ли можда, можда знате, која је јединица у Чаковцу, у Чаковцу, наглашавам, убила оног старијег човека преко 80 година и где је извршено убиство, у дворишту или на путу за њиву, за?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте мало, да ли уопште зна, да ли је чуо за неко убиство?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам ништа, не знам која је то јединица, наша јединица то није урадила.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули да је нешто било тако?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ја сам само питао, да ли зна можда?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам се интересовао, то није био, ја сам водио бригу о мојој јединици.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Он би знао, ако је његова јединица, зато сам га и питао тако, да ли је нешто чуо, да ли зна.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, идемо даље. Да ли сте можда уочили са чим је наоружан Ваш командант Перих Дарко и да ли је можда на рукама носио нешто што је упадало у очи, као неке рукавице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је било Дарково наоружање?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ми смо били, ја сам јуче рекао то, наоружани, значи јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули, а нисмо чули за Дарка?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Претпостављам, не претпостављам, скоро сам сто-посто сигуран, да је јединица била опремљена аутоматским пушкама, пушкомитраљезима и «шкорпионима», то је што се тиче стрелачког наоружања, значи пушка «М-72» и митраљез «М-72», пушкомитраљез.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Дарко исто имао то оружје или нешто друго?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Значи, Дарко је имао аутоматску пушку, мислим, то је сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам зашто би он био задужен сада нелогично је да буде задужен са неким другим савременијим наоружањем, ако је то питање, не знам ја зашто се поставља питање. А ово друго шта сте ме питали, нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао Вас је, да ли сте учили да Дарко на рукама има неке рукавице?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не сећам се ја, можда сте га Ви негде видели са неким рукавицама, али ја не.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ја се извињавам, судија, извињавам се што упадам, али због свог клијента, он је, Влајковић је изјавио да је имао «шкорпион» у својој изјави јуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А он сада каже да је Дарко имао аутоматску пушку. Да ли је могуће да је и Дарко имао «шкорпион», мислим, није ми јасно сада, како сада није могао нико имати, а он је имао «шкорпион» и вероватно и Јосиповић и већ ко.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, командири су имали, да, да, командири су имали «шкорпионе».

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Значи и Дарко Перић?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да. Говорим шта је било у саставу јединице од оружја. Ја не знам да ли је он носио можда тада аутоматску пушку или, мислим, у акцији, не знам о чему се ради.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Шта је његово оружје било што је задужио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Чиме је био задужен, то не знам, то по ВЕС-у питајте Дарка.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте видели уопште шта је имао од оружја?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим да је имао ту аутоматску пушку, да је тада носио када смо се кретали, овај, нисам сигуран можда је носио и «шкорпион». Питајте Дарка, ја стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми смо са Дарком причали, сада питамо Вас, Ви на свако питање, питајте овог, питајте оног, сада свако долази на ред.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не знам то питање шта је носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте Ви ту.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам шта је носио Дарко од оружја, не знам, то је званично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што знате, знате.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Овде се доста питања је било о шлемовима. Ви сте рекли да шлемове нисте користили. Ја Вас питам

ово, у територијалној одбрани шлемови уз личну опрему као и ашовчићи, не припадају обзиром да сте били територијална одбрана, Ви нисте формацијски имали шлемове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Ви сада, само сачекајте, Ви сада одговористе на то питање.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, не, не, даље само молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Само даље да га питам. Ако сте имали шлемове, одакле су Вам били, да ли сте их добили у Ваљеву или сте их добили накнадно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја се не сећам да смо имали шлемове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у акцији, него, иначе задужење са шлемовима?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не сећам се да смо их задужили и да смо имали уза се, уз опрему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро. Да ли сте, јуче је било једно питање, да ли сте, не знам ко је питао ту, да ли сте Ви контролисали, «контролисали», шта је господин Перић, Ваш командант, написао у свом извештају за претпостављену команду после овај ове акције, односно после овог дешавања, да ли Ви имате права да контролишете било какав или да тражите да контролишете, да прочитате, да видите, било какав извештај Вашег претпостављеног?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро. Господине Влајковићу, Ви сте одбили да извршите наређење које defacto по правилу службе се не извршава. Међутим, ако нисте знали да се то не извршава, да ли сте Ви били суспендовани са дужности после одбијања извршења наређења претпостављеног, што је била обавеза претпостављеног да се учини?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Значи, то није речено ни пред војницима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, не разумемо питање, шта није речено пред војницима?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Хоћете да поновим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте, конкретно, шта то није?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: По правилу службе, по правилу службе, уколико неко одбије наређење, да изврши наређење, он се аутоматски суспендује, објављује се јединици његова суспензија и позива се војна полиција да га ухапси. Дарко Перић није имао времена да позове војну полицију да га ухапси, али је имао времена да га

суспендује и да војницима са којима је он командовао, саопшти да он више није командир чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како гласи питање за њега, он каже, није био суспендован, шта даље питате?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Завршено, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Завршено, није био суспендован и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта да се обавести?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Штавише. Да ли је задатак који сте добили за извршење, Ви га називате претрес терена, ја га називам извиђање терена, јер то није био класичан претрес терена, но, није важно уопште, да ли је задатак био издат као задатак, како се иначе издаје задатак, било у просторији, било на терену, нормално са свим елементима почев од података о непријатељу, података о суседима, података о сопственим снагама, одлуци и онда задацима јединица и тако даље, овај, или је то био неко пријатељско, да га тако назовем, ћаскање, убеђивање да Ви нешто урадите тамо?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То што сте набројали по елементима, како се издаје, преноси одлука, разумео сам, не. Значи, то је само било набацано где се иде, шта треба урадити и где се то отприлике налази, на томе се завршило. Значи, то сам ја, зато сам ја и, то је још један од елемената због неправилног и непотпуног и нејасног издавања команде, јуче сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо јуче слушали цео дан, а сада Вас оптужени Димитријевић.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита, да ли је то био као војнички задатак без обзира колико је.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Није прави војнички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, саслушајте.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био конкретан војнички задатак, без обзира колико је прецизно дефинисан, или је било неко пријатељско убеђивање, да се тамо нешто одради?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ма, нема убеђивања, он је само пренео пар чињеница које се не преносе овако како сада Димитријевић каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Није испоштовано то правило чета-вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо слушали, добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тамо постоје тачно оно што Димитријевић прича, пошто је он активни официр.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Како сте Ви одговорили, ја имам утисак да је то само неко наређење, наређење неко направили оно без икаквих података, овај, без икаквих и тако даље. Добро, ако сте то наређење, назовимо га заповест, назовимо га како хоћете, овај, добили и било је по правилу службе сасвим нормално да сте га, овај, одбили, да ли сте Ви имали права да Вашим војницима пренесете да они, пошто сте Ви одлучили да га не извршавате, да и они то наређење не извршавају?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нисте имали права, зато што би то био пуч.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине Влајковићу, са овим бих ја завршио испитавање. Хвала Вам лепо.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље, оптужени Дарко Перић.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добар дан. Да ли ми дозвољавате пре првог питања само да се обратим оптуженом Влајковићу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, у ком смислу да се обратите?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Везано за ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Везано за моје садашње испитивање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви имате право да поставите њему питања и да ставите примедбу. А неко обраћање овако.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: На којој си дужности био пре дужности командира чете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Командир првог вода.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ко је командовао четом?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Дарко Перић.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: И колико времена смо заједно били у тој јединици, отприлике, ако се сећаш?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, четири, пет година.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли се у том периоду икада десило да се нас двојица посвађамо и да се ја не понашам војнички, с обзиром да су то ипак биле мирнодопске вежбе где ипак комплетна ситуација је мало опуштенија него на ратишту?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, искрено, ретко, можда смо некада повисили тон ради неке ствари где се нисмо слагали, али не као у Ловасу.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, у Чаковцу исто нисмо имали никакав конфликт и ја сам се војнички понашао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, у Чаковцу је, рекао сам јуче, све било, што се тиче односа, океј.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи, ја сам у Ловасу од доласка у Ловас, значи после неких четири, пет сати, по теби, одједном постао и грозан човек и грозан старешина?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не то не, то не мислим ја ни тада ни сада, да си ти грозан.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Извини, мени је твоје сведочење јуче, тако изгледало. Да ли је у Ловасу био уведен полицијски час?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А да ли је у Чаковцу био уведен полицијски час?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Исто се не сећам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Изјавио си да приликом одбијања наређења су летеле главе. Да ли је икада неко од тебе тражио да даш изјаву по питању одбијања наређења, потпуковник Димитријевић или потпуковник Ђокић, било какав орган војни, да ли је тражио од тебе икада икакву изјаву, зато што си одбио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Само војна полиција и високи војни официри у службама Државне безбедности.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Где?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: У Шиду.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: У Шиду?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Сада ми то није јасно, хапсе те и приводе те у Шид и траже ти зато, из ког разлога, с обзиром да ти ниси командовао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, то треба питати њих зашто су мене хапсили.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, вероватно су ти рекли што те хапсе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, да се ја умешам, поводом овога. Када у војсци неко одбије наређење, да ли пише неки извештај, одбио наређење због тога и тога и неком доставља тај извештај, везано за одбијање наређења?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам ту праксу, пошто сам имао врло мало ратног искуства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А по неким правилима службе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим да не пишу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не пише се ништа када неко одбије наређење?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, то виши официр преноси даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: По вертикали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи, ти уопште не знаш зашто си ухапшен и одведен у Шид, с обзиром да ниси због командовања акцијом, значи никада ти нису, нису ти рекли, зашто тебе хапсе, зашто не хапсе неког другог?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тражили су изјаву какву су хтели.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не питам о изјави, пошто кажеш да је то било у шоку, него када су дошли по тебе, када су хтели да те одведу у Шид?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Знају они зашто ме воде, ја не знам, ја нисам то желео да идем у Шид.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли се сећаш, који је то датум када су те одвели у Шид?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим да је то 18.-ти.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А када си пуштен?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: 20.-ог или 21.-ог, нисам сигуран.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли си можда уочио да смо Димитријевић и ја изјаве војној полицији дали 19.-ог?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, можда сте ви дали 19.-ог, не знам то.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А да си ти дао 20.-ог, да ли се сећаш тога?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, тамо сам лежао у затвору.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А да ли се сећаш можда да си ти одбио да даш изјаву и да си због тога одведен у Шид и ти и Јосиповић и да је зато ваша изјава од 20.-ог, а не од 19.-ог, када смо дали Димитријевић и ја изјаву?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи, ти уопште немаш појма зашто су те одвели у Шид?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То треба питати војнобезбедносне органе.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, не питам њих, него ти да ли знаш зашто су те одвели?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да дамо изјаву у вези догађаја, претпостављам, то је сврха била вођења и мене и Јосиповића.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Постоји једна контрадикторност, јуче и данас си изјавио да војсци ниси наредио да не иду на задатак, јер се то не сме, а с друге стране, се сме да одбије наређење командиру. Шта је сада од то двоје тачно, да ли не сме да се одбије наређење или сме да се одбије наређење или је то ствар личне процене?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Сме, сме да се одбије, ако је непотпуна, непрецизна и нејасна, то сам рекао јуче, мислим то је у правилу командира чете, у правилу командира чета, командир чете и командир вода, то има у правилу.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: И онда си проценио да не треба да и војсци кажеш да не иду на такав један тотално конфузан задатак, зато што сматраш да то не смеш да им кажеш?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, то је рекао Димитријевић малопре.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Само да потврдим, значи, оног момента када си ме обавестио да је војска уплашена, како си јуче изјавио, ја сам одмах дошао и да их смирим и провео један део ноћи са њима. Тако си јуче изјавио.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Исто и сутрадан када су тражили да дођем, ја сам одмах дошао.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ти када ми нешто тражиш, објашњење за акцију или да се упознаш са командиром Јоцом, ја ти не дајем никакво објашњење нити реагујем на то, мислим, о чему се овде ради, када ме зовеш, ја одмах дотрчим, да смирујем војску што је твој задатак, а када ти од мене тражиш нешто што је мој задатак, ја те не констатујем за то?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, то је твој став тада био.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Како тада, то се дешавало истог дана?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Мењао сам ставове?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Оно што си требао да даш, ти ниси давао, што сам ти тражио.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Тражио си, кажеш, у изјави да си спомињао неки чистач мина или већ не знам шта.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, то је оклопно возило.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли смо ми формацијски дужили тај чистач?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ми, ја као чета, не и одред не, али бригада да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Имаш информацију да бригада има чистач мина?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Одакле ти та информација, пошто ја је не знам, зато питам?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је, формацијски је логично да има.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Стани, једно је логично, а једно је да знаш.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Читао сам у формацијама јединица, шта садржи, учили смо то, бригада, шта садржи.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Које је формацијско наоружање командира чете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То може да буде.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не може, може.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Може да буде «шкорпион», може да буде аутоматска пушка.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли је то ствар слободног избора?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, можеш да бираш.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А командира одреда?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, исто тако, мислим, ти си, шта си могао да узмеш, када се задужујемо, или пушкомитраљез, аутоматску пушку или «шкорпион». Не знам шта си тада имао.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А по потпуковнику Димитријевићу хеклер.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Е то не знам, то не, хеклер је сасвим нека друга пушка и њега су задуживали, колико се ја сећам, тада само високи официри и било их је, колико знам, врло мало, то је страна пушка, то је.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли си ти видео некада хеклер?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам никада.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ни код мене?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи, потпуковник Димитријевић мислиш да је погрешио, да не разликује хеклер од аутоматске пушке?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не знам ја шта он, мислим, то је његова ствар. Ја знам само да у јединици нисмо имали хеклер у списку, не знам, ти у одреду, ја мислим да ниси имао хеклер, ти знаш, сигурно га ниси имао.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Знам и ја да нисмо имали, само питам. На питање о дешавању на минском пољу, у истражном поступку си изјавио, причаш о повреди, «па то је ситан гелер, који ме је ударио ту само, малтене пецнуо, није то била нека повреда, није ми поцепала чак ни панталоне, али сам осетио бол. Значи, ја сам имао најбоље намере да бих прекинуо акцију»; објашњаваш зашто си кренуо напред и

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, да, да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли је ово тачно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам то јуче рекао, у вези тог питања.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не питам то, то ми је јасно.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тај бол је јасан, јер то је највећи мишић на човечијем телу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не везано за бол.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Извини, не питам те то, да ли је тачна ова изјава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него везано за ово да сте кренули тамо да бисте прекинули?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Извини, по ком основу ти прекидаш акцију, када не командујеш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да бисте прекинули акцију?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, ја то сам у размишљању тада можда мислио да прекинем акцију, сам кренуо инстинктивно.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Како можеш да је прекинеш, када не командујеш?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не командујем.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи, по инстинкту си.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је инстинктивно, нико мени није ни рекао, нити сам ја имао ту командну улогу и рекао било шта.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: После, изјавио си, такође и јуче, а и у истражном поступку, да сам се ја.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ти ниси био на минском пољу, не знам шта то причаш сада.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, ја и не причам, ја само твоју изјаву.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Добро, коментариши, ајде.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Изјавио си да сам се ја после пар минута појавио после инцидента. Шта је по теби пар минута, да ли, и четрдесет је пар и четири?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, можда до десетак минута.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Десетак минута?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Говорим до десетак минута.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: У истрази си изјавио да си ме одмах после инцидента звао да дођем и да си од курира свог тражио да се одмах појавим, а да је могуће вероватно да је официр из крагујевачке јединице, да ме је он пронашао и да ме је он звао.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја у том моменту нисам знао ко је тебе обавестио и рекао сам за те две могућности, ти знаш ко те је обавестио.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А коме си ти рекао да ме обавести?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам тражио од мог курира да, он те није обавестио.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А што није?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, вероватно није стигао до, ти си раније стигао и он.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли ти је познато име Милић Зоран?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте,

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ко је он?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он је био задужен за везу, мислим, носио је моторолу.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, малопре си.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ми смо задужени били моторолом.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, али малопре си изјавио да нисмо имали и да ниси имао никаква средства везе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесам, рекао сам за мотороле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је мотороле.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја се извињавам онда сам погрешно чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињао је да чета није имала радиостаницу, а за одред, не зна, могуће је и да су имали радиостаницу.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Са киме се комуницирало са том моторолом, са киме си одржавао везу, са Шидом, Чаковцем?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, између мене, тебе и потчињених, овај, командира.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Између мене, тебе и потчињених?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, што ме онда моторолом ниси звао да дођем, већ си слао курира?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, ја нисам имао, нисам ни знао да је тај Милић понео моторолу, искрено речено, а курира сам послао, логично је, јер он би те обавестио. Он је био стално уз мене и све те активности.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Овај Милић Зоран је изјавио да он мисли да је мене позвао да одмах дођем. Постоји ли могућност да си му ти то наредио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ма, не, то ја нисам ни знао, ја сам то чуо сада у изјави на суду, ја, значи у том моменту нисам то знао.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Рекао си да пошто си одбио да руководиш акцијом, да си тражио, да си тражио да се упознаш са командиром Јоцом.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Зашто?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не са командиром Јоцом, са командиром одреда «Душан Силни».

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Зашто?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, да видим ко ће да нас води, логично је да си нас требао да доведеш и да пред војском кажеш, е ово је тај човек. Ти га ниси довео.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Стани, није ми јасно, ти одбијаш командовање и одједном се појављујеш са тим захтевом.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да војску упознаш са тим човеком, тај човек води војску, а ја ту сада више нисам значајан, акција би се извела

и да ја сам остао ту. Ајде сада, да ли би ми, овај, ту могли нешто да учинимо? Да ли би се акција извела тако планирана, реци.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли се то дешавало?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да ли би спречавало акцију коју си већ добио, како си добио наређење.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли се то дешавало у ноћним сатима, тај састанак?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ко је све спавао у школи, сем нас?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ја сам чуо да је било ту неких Ваљеваца, као добровољци, али ја те људе не знам, то је, чуо сам то.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли су из «Душана Силног» спавали код нас у школи?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим да нису, јер чуо бих то од војске.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли си имао прилике кроз изјаве да се упознаш да је владао полицијски час у Ловасу и забрана кретања свих људи, изузев страже?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам са тим упознат.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ниси?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам, за полицијски час.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, не, ово те питам, јер није ми јасно, у те ноћне сате, тражиш да се крши полицијски час и да неко рескира живот, да излази на улицу и да га сопствена војска убије, зато што се ноћу креће, тражећи командира Јоцу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, то си ти могао ујутру њега да доведеш, па лепо кажеш.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Изјавио си да си одмах тражио да се доведе ту.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, одмах, можда сам у афекту рекао одмах, али могао си то и ујутру.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли сам ти приликом, ако можеш само кратко, да ли сам ти приликом издавања наређења рекао да са нама иду мештани водичи и да ће вас они одвести до винограда?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мештане си споменуо, али ниси наглашавао зашто иду и у коју сврху, поменуо си мештане, водиче сада не знам, не могу да кажем.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро, да ли сам ти рекао да са вама иду мештани Срби и притворени мештани који знају где су постављена минска поља и да о њима водите рачуна?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли сам ти рекао да са вама иде и мањи број добровољаца?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јеси.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Интересује ме, с обзиром да смо видели у току овог процеса, да је потпуковник Димитријевић врсни војни стручњак, он је мени у 6 сати издао наредбу за ту акцију. Ако не сумњамо у потпуковникову стручност, да ли то сада по теби изгледа да ја не могу да запамтим наредбу за два сата и да сам после добијања наредбе од врхунског стручњака, дошао код тебе са неком наредбом која не личи ни на шта, по твом мишљењу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Моје је мишљење, а сада, то је само моје мишљење, да се ти ниси снашао то вече, да си вероватно добио много неких мањих наредби, не знам колико, то ти знаш и да се ниси могао снаћи у тим, у том хаосу. А ти то знаш, ти знаш да си добио врло мало података довољних да би се акција извела, што је могуће безбедније у војсци, значи са што мање губитака, а не да, и ти си сам изјавио, ајде сада да спомињемо, у истрази, да си сматрао да то није ризична акција и ја сам је лично.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То и данас тврдим.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам лично сматрао да је изузетно ризична, а нека суд процени и зато сам и одбио да командујем. То ће сваки војни, а ја тражим одмах да војни стручњак, официр активни који има дуго година стажа, није важно из које земље дође, да процени.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро, то смо чули, него ме интересује, кажеш да сматраш да је акција ризична, а у моменту када се кренуло у ту акцију, војници су држали пушке о рамену.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, у фази маршовања, да, то ти знаш.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А ко процењује ризичност, почетка ризика једне акције, који је то моменат?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Поласка на полазни положај, када се распоређујемо.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Који је био полазни положај?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Полазни положај је увек у војсци онај положај где може доћи.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, конкретно ту, који је био тај полазни?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Очекујући рејон.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, не, питам те, који је тај положај када су они скинули оружје?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Полазни положај ти ниси рекао, ти да си мени рекао, да си ме одвео на извиђање, командирско које си требао да извршиш више пута са мном.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А ко је наредио, извини, да, то смо чули.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: И да поставимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, не можемо овако, мора, сударамо се ту сада, одговорите му на питање, који је био полазни положај у тој ситуацији на терену?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Полазни положај може да буде километар пре или пола километра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не да буде, може, не може.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Него конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно у Ловасу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Није ми то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, није ми то рекао.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А ко је наредио да се скине оружје?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То се ради на командирском извиђању.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ко је наредио да скину оружје?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: У томе је проблем. Па, увек када војска иде преко земљишта, значи преко неравног терена, неће носити пушку о рамену, то су правила.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи, у граду када се врше борбе, војници могу да држе пушку на рамену, зато што је раван терен по теби или ја нисам схватио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, конкретизујте ми се на Ловас.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, ја питам, конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је скинуто то оружје са рамена?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, када смо сишли са асфалта на земљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ливади тој?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли је то неко наредио или су сами скинули?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, сама војска то зна, ти сам знаш да је тако. Друге су градске, немој сада говорити градски услови и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ми се удаљавати од Ловаса, значи, шта је могло, како је могло, него тамо на терену, то нас највише интересује.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Код истражног судије си изјавио да је тај командир Јоца рекао да се стане и да се промени правац према виноградима.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, нисам спомињао Јоцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао командир Јоца.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да је рекао да се стане и да је неко наредио да се промени правац према виноградима.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тај човек, командир одреда «Душан Силни».

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Шта је он конкретно рекао, наредио да се промени правац?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте, јесте.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А откуд ти знаш да је то наредба за промену правца, ако не знаш куда се иде?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Каже човек, промените правац.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А он је то наглас рекао, мењај правац?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Прелазимо сада, следећим правцем, мислим, са асфалтног пута право преко детелине тамо даље, не знам где нас.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Зато што сам ја схватио да је постојао одређен правац и да је он наредио да се скрене са тог правца?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ма, ти да си тај правац мени одредио, да си ме одвео на командирско извиђање, ја би то све знао.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Јеси добио наредбу да из Чаковца са војском дођеш у Ловас, код мене да се јединица стави?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Јеси знао да је та маршрута доста дугачка и да је осетљива на дејства хрватских јединица?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесам, јесам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Јесмо ишли тада у извиђање тог правца?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, што би ишли.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Хвала.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Молим.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Изјавио си да после одбијања наредбе за ту акцију и твоје и командира водова, да је о истоме, да су командири водова о томе обавестили војнике и да су ти повратно реферисали о томе. Да ли је то тачно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Знаш ко је Божић Живорад, војник који је био у тој операцији?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, добро, сада, име, презиме, ако је тај војник, да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро, не знам ни за какав сукоб између старешине.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи, њега нису известили? Малетић Милан, знаш ко је тај?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Малетић? Не сећам се.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: На питање заменика тужиоца, да ли се неко од командира супротставио наредби, он је изјавио, да није чуо. Знаш ко је Малетић Милан?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте цитирали то.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Извињавам се, он је поново изјавио, није чак ни чуо да су се командири успротивили извршењу. Да ли је могуће да командири обавесте војску, а да?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Његов командир је имао обавезу да га обавести, где је он био у том моменту, можда је био на стражи, можда је био негде, неке активности друге имао, тај Малетић, али 99% су знали.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли су мене ти војници познавали у чети као командира одреда?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, јесу, како нису.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Јесу? Па, како онда Драгош Лекић изјави да у пољопривредно добро су нас одвели Влајковић и Јосиповић, да ли је могуће да је побркао нешто?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Драгош лаже, јер то.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Молим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, тај Драгош је слагао, јер 99% људи је изјавило обрнуто и то није, то је истина.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Знаш ко је Драгош Лекић?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја не знам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Знаш ли можда, ко је овај Драгош Лекић?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам сада тачно.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Можда је зато и рекао истину.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, могу да видим у списку војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваш коментар.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Извињавам се.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја не знам где је задруга.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Јуче си изјавио да сам те заобишао у обезбеђењу затвора и да сам одређивао људе.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Знаш ко је Предраг Борисав?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Предраг?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Борисав.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Пребег Борисав можда.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Пребег Борисав, знам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Изјавио је - није сигуран да ли је Влајковић или Јосиповић дошао код њега да чува затвор?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ма, тај лаже.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: И он лаже?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: И он лаже, да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, то је једини који је изјавио, сада, ти њега цитираш, ти цитираш оно што теби одговара.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, кажем, мало је ту њих дошли који говоре истину.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, што ниси зовнуо ти твоје, овај, доведи војнике твоје, да кажем, сведоке, твоје сведоке, па нека они кажу шта сам ја радио. То су све сведоци, хајде да кажемо, моји и Јосиповићеви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: И зашто нису хтели да дођу, да ти сведоче, реци.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: У истрази си изјавио да је твоја војска добила наређење да нема ни физичког ни вербалног, чак си навео и психичког контакта са заробљеницима. Да ли је то тачно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Могуће је да сам то рекао, али сада се не сећам, претпостављам као нормалан човек да сам то рекао.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, ниси рекао да си издао то наређење, већ да је твоја војска добила то наређење.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, сада се не сећам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не сећаш, добро, ништа онда.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: С обзиром да ништа није радила, значи није имала контакт са тим људима, није их малтретирала, ништа, нису имали проблема од нас, вероватно су добили наређење. Војска ради оно што јој се каже. То си ти у праву.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро. Коментарисао си да се војска побунила приликом тог хапшења и задржавања у Шиду и да је на њихову интервенцију, си ти пуштен.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Када си дошао у јединицу, вероватно си питао, ко је интервенисао, ко је звао, шта, како?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мени је у Шиду речено дословце, да се војска буни, да прави проблеме и ја сам то чуо.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: И ти када си дошао у јединицу, да ли си питао, ко је то звао од војника?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, чуо сам, не знам, шта има да зове, него су они имали информације.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Стани, како су се они бунили, на који начин?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Пошто смо ми били у Ловасу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам, ја нисам био тада у Ловасу, шта су радили, причали су и овако и онако, да су вршили притисак, али конкретно сада да кажем не знам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не знаш на који начин су контактирали, како су могли да знају ко је тај ко је одговоран за тебе у Шиду, да се њему обрати, то не знаш, нико ти није рекао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Шта су они радили, не знам, на који начин су вршили притисак, то не знам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли се можда сећаш када си се вратио из Шида, да сам ти ја рекао, да сам радиовезом која је била у селу звао Шид и тражио да те пусте и да вратиш јединицу у Ваљево, ако има основа за хапшење, да то ураде по доласку нашем у Ваљево. Да ли се тога сећаш?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се стварно, није ми остало то у памћењу, хвала ти ако си то урадио.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, не, много је логичније, Влајковићу, да војник зна у Шиду неке офицере, да зна како да зове, одакле да зове, него командант одреда.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Војна полиција и органи Државне безбедности, све су знали шта се дешава и пре догађаја и док сам ја био у Шиду и после, то је тако логично, они раде тај посао. Е сада што су га овако урадили и што смо ја и ти данас овде, то је друга прича. Што то нису рашчистили пре.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Јуче си изјавио, «нећу ја као офицер да бирам војнике за акцију». С друге стране тврдиш да ја постројавам твоју јединицу, командујем јој, бирам војнике, да ли је то мој посао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Као највиши чин у одређеном моменту, јесте, а да бираш војнике, није, то ти можеш да наредиш.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Шта мислиш да ми јесте посао, да постројавам твоју јединицу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да постројиш јединицу, што да не.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја имам под командом три јединице и два вода, замисли када би појединачно сваку јединицу ја постројавао као командант одреда.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ако су биле на различитим локацијама, морао си их постројавати некада, нормално, али да бираш, то наредиш, одабери те, задужиш некога. Тако си и радио.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли ти је познато име војник Иван Ненадовић?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се Ивана Ненадовића, не сећам се.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли ти је позната његова изјава «Дарко Перић нам није директно преносио наређења, то је ишло преко командира»; он је то изјавио на питање тужиоца, значи није сам изјавио.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Добро, може да изјављује шта хоће.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Још један мој прилог, а ја овде, а ти напољу. На питање заменика тужиоца јуче, «да ли сте коме рекли да је тај из «Душана Силног» командовао», да ли се сећаш шта си одговорио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, не сећам се сада тачно, могу да погледам ако треба, али.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То је јуче било.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јуче, да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Постоји ли могућност да погледамо транскрипт, одговор на то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, транскрипт је на куцању, ја сам само успела да добијем онај први део одбране јучерашње.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Шта сам одговорио, одговорио сам, то је чињеница.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Твој одговор је био, «рекао сам Дарку». Значи на питање, да ли си неком рекао ко је командовао, да је командовао из «Душана Силног», ти говориш мени који је поставио тог човека. То ми није јасно, каква је ту, да ти мене сада мене обавештаваш ко је командовао, ако сам га ја поставио да командује. Мислим, нејасно је, можеш да ми појасниш или си можда?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После акције, вероватно у неком разговору или после повратка у Ваљево.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, то си јуче изјавио.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После акције, да, говорим после акције сам изјавио то.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја знам да је он командовао, ја сам га поставио, зашто би ти мени рекао ко је командовао, по теби, мислим.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ја сам то рекао.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро. И само имам још ово, изјавио си за Плавшића и за Стојковића да су изузетно коректни као официри и да си у добрим односима са њима.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Подофицирима.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да, подофицири. Делимично је јуче, мислим, председник већа презентовао изјаву Плавшића, у којој каже да сам ја дошао после тог дешавања на минском пољу и да сам викао на тебе, ко је наредио да се овде уђе, да се иде овуда и да си ти изјавио, да ти ниси командовао и да ниси могао ништа да урадиш, да су други командовали. Да ли је то тачно, да ли се сећаш те изјаве?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, после тих догађаја се не сећам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не сећаш се?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То сам чуо од одбране, али тада не, чак се не могу сетити шта си ти све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, јуче сте када сам Вам ја то предочила, Ви то потврдили, да јесте тако било, па сам Вас ја онда питала, а зашто Ви саопштавате Дарку на терену да је тамо неко други командовао, ако Вам је тај исти Дарко поставио тог командира, а Ви одбили наређење, а Ви то нешто нисте објаснили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После тог самог догађаја, стварно да се сетим, не знам, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је безначајно шта он поставља и шта он сада пита, то је, када се нешто деси.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, знаш шта, Влајковићу, ја јуче замало се нисам убио како си ме оцрнио, па сам поставио себи питање, јесам ли ја толики ретардирани био командир или лош човек, мислим, тако је изгледало, извињавам се.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим да ништа нисам, мислим да нисам рекао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морамо ове коментаре.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Имам још два питања.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам рекао ни реч неистину.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, то ме и боли што је истина, то што си рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље са питањима, ако имате још.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли сам ја са тобом дошао у Ловас или не?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим да јеси тада, али постоје неке информације које сам ја прочитао да си дошао раније.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, не питам те за информације, да ли ти знаш да ли сам са тобом дошао у Ловас?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим да си тада дошао, то вече, тог 17.-ог.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, то желим, јуче си рекао како сам ја био на челу колоне и како су нас пуштали да пролазимо, да ти не знаш.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, логично је да на челу колоне иде највиши официр.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не причамо о логици, већ си изјавио да сам ја био на челу колоне.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, јеси.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А после тога си рекао, «па ја и не знам да ли је он дошао са нама»; мислим две различите изјаве.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Добро, то сада, ја ти кажем да си тада дошао са нама, али постоје, у одбрани видим да си долазио раније.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја сам у својој одбрани пре три месеца рекао да се назире могућа манипулација са сведоцима и замолио суд и Тужилаштво да о томе поведе рачуна, у циљу тражења истине. Ти си изјавио да ћеш довести шездесет сведока који ће потврдити твоје речи. С обзиром да је Ваљево мали град и већ се прочуло да ће неки сведоци неистинито сведочити, да ли ти је шта познато о томе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, то је нелогично питање.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, не, у реду је.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То што ти постављаш, питаћемо сваког сведока, неких десет, петнаест војника, тачно из којег су вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то када дођу сведоци, имаћемо прилику да рашчишћавамо. Немате више питања?

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши СУОЧЕЊЕ између оптуженог Радована Влајковића и оптуженог Дарка Перића, на следеће околности:

- *да ли је оптужени Радован Влајковић одбио да изврши наређење и командује војницима противдиверзантске чете у акцији претреса терена,*
- *да ли је оптужени Радован Влајковић на састанку 17.10.1991. године био упознат да ће се у акцију водити притворени хрватски цивили, јер вероватно знају где су њихови постављали минска поља и ради заштите од евентуалних дејстава,*
- *да ли је оптужени Дарко Перић одредио да војницима ПД чете командује припадник «Душана Силног»,*
- *да ли је оптуженом Радовану Влајковићу наређено да се креће утврђеним споредним путем, јер је ливада поред пута минирана.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада ћу се ја вратити на једно по једно. У вези ове прве околности и да кажем, круна Ваше одбране да сте одбили то наређење, оптужени Дарко Перић је то потпуно одбацивао, говорећи, никада Ви нисте одбили наређење, па ни тада. Окрените се један према другом, у вези одбијања наређења за ту акцију претреса терена и суштина радње суочења је да један другом у лице кажете у вези те околности, значи на коју вас суд усмерава.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ко почиње, ја или он? На то прво питање, значи ја сам одбио наређење, изричито, оно на састанку увече 17.-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дарко?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја сам се већ изјаснио, да ми никада ниси одбио наређење, па ни тада.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Немам коментар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друга околност је везано за ове Хрвате, притворене, да ће се водити у ту акцију, да је то било на састанку 17.10.1991. године увече, да је тада помињано, Дарко тврди у његовој одбрани да је тада помињано да се ти људи воде, јер знају где су њихове јединице постављале минска поља. Да ли је то тачно, Ви тврдите нешто друго.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ово није уопште тачно, јер о минским пољима, локацији, вођењу тих људи, да би нам показали, то уопште није било говора на том састанку. Ми смо тебе тражили да ти нама покажеш или на карти или да нас водиш на извиђање. На извиђање нас ниси могао водити јер је била ноћ, а карте нам ниси показао.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Пита господин Тодоровић, шта да ти покажем, ако вам нисам рекао, шта сам требао да вам покажем, ако вам нисам рекао за минска поља.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да покажеш где су минска поља.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Како да вам покажем, када сада кажеш да вам нисам рекао.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ниси нам рекао где су минска поља.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Зашто би ти их онда показивао, ако вам нисам рекао, како могу нешто да покажем што нисам никада поменуо.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ниси показао.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро, Влајковићу.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је, толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Моја, ово што сам ја издиктирала, је било Хрвати, мештани, заробљени цивили, на то се суочите, да ли је било.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Није ни спомињано те вечери, значи те заробљене Хрвате, да ће бити вођенин као водичи да нам покажу где су минска поља, јер вероватно ниси то добио ни од више команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Перићу, одговорите Ви на то, с обзиром.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Рекао сам већ да сам то све рекао.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Добро.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, ово питање које је било да сам то рекао, да ће ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се убацивати са стране, са питањима, они се суочавају и сада Ви додатно хоћете. Ако хоће неко да се суочава, нека се суочава са неким ван ове суднице. Овде вршимо суочење она која суд одреди. У вези ових цивила, значи остајете при својој одбрани, Перићу?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези ове треће околности, да сте одредили да ће командовати акцијом припадник јединице «Душан Силни»:

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, дословце је рекао када је трајала расправа, да ја нисам командант дивизије, да ће акцијом командовати, да не планирам акцију, ја се извињавам, него да је извршавам и да ће акцијом командовати командир одреда «Душан Силни».

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Што се тиче дивизије, спомињао си је у контексту чистача мина.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, то је било у вези мина, а у вези командовања, у вези командовања, мог одбијања, ти си рекао да ја морам само да извршавам оно што ми се каже, а ја то нећу.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли је могуће да добровољац преузме команду?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ако одреди виша команда, она одређује, процењује ко је способан да врши командовање јединицом.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Другим речима, виша команда је могла да процени било кога.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја тог господина нисам нашао на улици, па одредио, већ сам добио то лице.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи, ти мислиш да може да се одреди, без обзира ко је?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ти си рекао у истрази да је тај капетан, он је био виши чин од мене.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Никада нисам споменуо у истрази и никада нисам звао командант као ти, већ су мени рекли неки командир Јоца.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, он је био на састанку.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Није он био на састанку.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Како није, када има да је био.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Слабо читаш, није био на састанку, ја њега на састанку нисам ни могао да упознам, јер по бележници господина Димитријевића, има и ко је био присутан на састанку, тај се не спомиње да је био на састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Тако да нисам могао да га упознам, нисам га ни ја знао.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мој став је, мој став је такав.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То је твој став.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И имамо ово задње, да Вам је рекао да се крећете путем, утврђеним неким путем, а да је ливада под детелином поред тога пута минирана, он то тврди у својој одбрани да Вам је то тако рекао.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, правац кретања ми нисмо одредили, војнички гледано термин правац кретања се одреди и каже се, крећете се тим и тим правцем. Никакве споредне путеве ми нисмо добили као информацију. Ако се ти добро сећаш, да сам ја вршио притисак на тебе, реци ми Дарко тачно, где је, на сто метара растојања.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Никада ти ниси вршио у животу притисак на мене, сем данас и јуче.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не данас и јуче, него ти причаш 17.-ог.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ако се сећаш потпуковник Димитријевић је изјавио у својој изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ако се сећаш шта је ко изјавио. Везано за ову околност, изјасните се везано за тај дан, да сте му тамо дали неки утврђени пут.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То сам хтео и да кажем, ако сам наредбу о правцу кретања минским пољима по потврди Димитријевића добио два сата пре тога, јел могуће да за два сата то заборавим и да ти то не кажем? Мислим, ти не знаш да ли сам заборавио, али.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: О минама и минским пољима, нити спомињао, то је испало тако.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи ја сам заборавио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не би се ми свађали сат времена.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Нисмо се ми ни свађали.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, викали смо.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ти си измислио свађу.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, викали смо, повисили тон.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Никада, Влајковићу.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Како никада, човече, немој да лажеш овде, сада на суду, хајде, нема везе.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли сам ја иједном до сада рекао теби да лажеш, да ли сам иједном о теби говорио као човеку да нешто не можеш да урадиш, да си неспособан.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да лажеш, можда ниси, извини.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Никада нисам то рекао.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја само говорим истину, истина је једна, Бог је један, а судница је једна.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, две истине има, пошто и ја говорим истину.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја имам питање, ја сам се јавио први.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, хоћете, изволите, реците. Реците ми шта Желите?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не могу да издржим више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих само замолио, под тачком 2 овог суочења, остало је нејасно, на шта су се они изјаснили, па је предлог Тужилаштва био да окривљени Перић њему каже тачно шта је рекао везано за Хрвате, како сте Ви то објаснили, да би он могао, да би окривљени Влајковић могао да одговори на то. Овако је остало нејасно, на шта је он одговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујемо даље.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја имам примедбу у вези ове треће тачке, ово о хрватским грађанима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је друга тачка.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ово је друга, јел? Не зна Влајковић шта је рекао Перић, није рекао, није се Перић уопште изјаснио, а Ви му нисте предочили шта је он рекао у погледу хрватских.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам јуче предочавала то на претресу.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, али ту је Перић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Перић је у својој одбрани рекао.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, нека каже, нека понови то, да би било суочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приликом суочења ја остављам могућност не да ми терамо њих шта ће да кажу, него оно што изговори, да бих ја могла да ценим уверљивост.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али Влајковић не зна о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Влајковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам му јуче предочила.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја не знам, ја лично не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да пратите суђење, ја сам јуче њему то предочила. Перић је рекао шта је на састанку рекао у вези цивила и Ви сада тражите да приликом суочења неком убацујемо шта ће да каже, ја то као судија не могу да радим. Изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја бих хтео да замолим судија да допунимо ово суочење само једним питањем, ко је одредио војнике одреда вода за чување затвора, Перић или овај господин Влајковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како ћемо то да допунимо, када он негира то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, негира Влајковић, за то чување затвора, то не можемо значи да допуњавамо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да се изјасне о коме се ради, да се суоче на ту околност, знате, пошто је овај, у исказима господина Перића било тога, међутим, Влајковић каже, не зна, просто да ли је то истина, један другом да кажу, мислим, јер терети једног или другог, не терете наше, ја браним Радојчића и мени је битно да Радојчић нема везе са затвором него војска. Ко је од њих двојице, мени је, право да Вам кажем, свеједно, онај који говори истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оптужени Радован Влајковић је у својој одбрани, везано за те затворе, говорио да он није то одредио и да му то апсолутно није познато.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Госпођо судија, ради се о његовим војницима, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Влајковић тврди, претпоставља да је то одредио, мислим да сте рекли Дарко да је поставио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у вези тога, оптужени Дарко Перић је тврдио да је Влајковић одредио људе, за један затвор, за други затвор, односно.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ја сам њему издао то наређење. Не сећам се да сам рекао да је он лично одредио, само сам му пренео наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можемо у вези тог издавања наређења. Окрените се један према другом, у вези ових затвора, само микрофон Вам није укључен. Везано за те затворе, да ли сте добили од Дарка наређење да се обезбеде један мањи затвор и један већи затвор, односно тамо та економија.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, никада нисам добио, нити сам чуо за затвор, до после акције, значи то вече, нико ме није обавестио за било какав затвор.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, Влајковићу, ја испадам супермен, одређујем твоје људе, разговарам са људима, ови добровољци ме виђају по целом селу, ја шта сам радио за та 24 сата, то један жив човек не може.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је твоја ствар шта си ти радио, ти си се, где си био, ја не знам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи, ја сам одвојио твоје људе, одвео, ти ниси имао појма да су они отишли са мном.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Дарко, то ја нисам радио, нисам упознат са тим.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, добро. Па, шта ћу, ти тако кажеш.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим, ако то није јасно, ја не знам шта да ти кажем.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, да, овај малопре каже да си ти или Јосиповић га звао за обезбеђење затвора.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Пребег мислиш?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Па, не знам који је, ја и не знам ко је тај.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Какав Пребег, Пребег лаже.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Лаже и он, па добро, нека не будем ја једини који лажем.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То ја никада нисам изјавио.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нигде, то није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада смо завршили са суочењем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Може ли само једно питање, још једно, ако ми дозволите, ако не, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, реците.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Могу ли да се изјасне у суочењу оптужени, када су од њих појединачно или заједно чули за овај термин «живи штит», да ли је неко спомињао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо разјаснили да није, да се сада суочавамо на нешто.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Још једно, добро, хајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да идете. Само да један део, јуче када сте износили Вашу одбрану, рекли сте, ја сам Вас питала, добро, реците ми успут, да ли је неко од Ваших командира водова, кажете, била су тројица, командује Вашим војницима, односно њиховим војницима. Ви кажете, «не, они искључиво, слушају искључиво наређења претпостављене команде, они ништа не издају, не вичу, никакве команде не издају, постојало је једно само упозорење, кога се ја сећам, а да је неко рекао да водимо рачуна на правац силоса, да из правца силоса може доћи до дејства, да на то обратимо пажњу, можда је неки, то неки од командира одељења, десетара или командира водова, али ја се сада стварно не сећам, али сам то регистровао и ништа више». То упозорење

да водите рачуна из правца силоса, да може доћи до дејстава, хоћете ли ми то мало појаснити?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ја сам то чуо, да је неко од претпостављам да није војник, да је командир одељења или командир вода рекао да обратимо пажњу на силос као доминантан објекат, оријентир где може доћи до дејства по нама, јер виногради не видимо где се налазе и ти правци. Виноград је карактеристичан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то рекао тај неко?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Испред, када смо били иза постројени, када нас је тај командир постројио, командир одреда «Душан Силни».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неко од Ваших командира водова рекао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Неко од наших командира одељења или водова, ја сам то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је то рекао, да из тог правца, да обратите пажњу, да може да буде дејстава?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви мени јуче, ја Вас неколико пута питам везано за те цивиле, то кретање, како то сада цивили иду, а ту су могућа дејства, а Ви кажете, «па, то је апсолутно безбедно, ја сам могао своју децу ту по тој ливади да поведем».

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Што се тиче мина, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што се тиче тих дејстава?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, то је упозорење некод од ових мојих, да кажемо, десетара или командира водова. Тога није било, јер виноград је далеко, говорим да је виноград.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, али силос је, значи, ту.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ми не знамо где је виноград тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ови цивили били окренути лицима према силосу и били прва врста у том реду?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, да, они су испред били, да, ми смо били иза, па то сте питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли даље неко од оптужених питања? Од оптужених нема. Шта сада, хоћемо ли паузу?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Имам ја питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте да направимо паузу.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 58 минута и биће настављен у 12 часова и 30 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова и 38 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неких измена, да је неко напустио од адвоката, да га неко мења? Нема таквих измена, добро. Адвокат Градимир Налић се јавио и отишао, али ту је адвокат Игор Олујић. Ви сте се јављали, ево сада ћемо, ако има само још неких битних питања и да пређемо на оптуженог. Хајде, нека уђе Влајковић, само да завршимо са њим, господин Радисав Јосиповић чека још од јутрос да крене са изношењем одбране.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На основу овог исказа, ја сам прочитао тај његов исказ из истраге и на основу онога што је јуче питан, произлази да је његова чета имала око шездесет војника, да су сви дошли у Ловас, да их је тридесет отишло тамо. Е, интересују ме ови остали што су остали, који нису отишли тамо на виноград, где су били?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели питање? Значи, остали део.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Они су остали у школи на задацима

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Под чијом командом су они били?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Они су остали у школи, они су.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И кажете, на задацима неким, под чијом командом?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Они су остали у школи, сада, нема шта, нема њима команде тамо, никакве, они су у школи, чекају, неки задатак који ће добити.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Ви сте, оптужени је рекао, један од разлога зашто није испоштовао наређење, је тај што није добио географску и топографску оријентацију, на питање, ја мислим оптуженог Димитријевића, рекао је да ни у Чаковцу није имао ту топографску карту. Па, зашто тамо није отказао послушност? Зашто није отишао из Чаковца?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тамо нисам имао такво наређење као овде у Ловасу.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Имао сам само дефанзивна наређења, која сам проценио да нису опасна.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде ја знам као војник, као адвокат, правник, када се може одбити наређење. Да ли је познато, да ли је познато оптуженом када се може одбити наређење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било питање, ја сам питала, одговорено на то.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Један од одговора јуче окривљеног је био на питање зашто су ови цивили, шта је мислио, шта треба цивили да раде, он је рекао да је мислио да ће можда копати неке ровове. И сада је питање, да ли су они носили неки алат том приликом за копање рова?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, можда би тај алат био допремљен, када би дошли у фазу да то раде, после акције, на пример, то би било после сат, два времена, већ то командир одређује. Вероватно би добили то, мислим, то је моја претпоставка, ја не знам, ја што сам јуче претпоставка рекао. Не знам ја шта су они, какав су задатак добили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, одговор је, колико сам схватио, нису носили алат за копање ровова.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, нису.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И ипак морам, ту је било педесетак људи, у колони по двоје, на размаку до метар, метар и по, када се развукла колона. Значи, тих двадесетпет, то је неких значи тридесетпет метара раздаљине. На крају колоне он каже, је чуо да је неко убијен, али он то није видео, јер се колона развукла, па сада ја питам, како је могуће да неко ко се налази на средини колоне, на раздаљини од седамнаест, двадесет метара, не види и не чује да је неко на крају колоне убијен?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Питано, одговорено, објаснио је да је пуцало се нон-стоп.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чим буде бранилац добио реч, мислим да ово није у реду, мислим да није у реду да се добацује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када се укључи микрофон.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Молим Вас, ја не добацујем, ја приговарам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Али, не зна се ко прича, нема име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац Вас пита, уколико је био неко убијен, како Ви нисте ту на месту догађаја, односно у кретању, то бар чули пуцањ, уочили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, пуцања је било, ја сам то већ изјавио, позади нас како смо се кретали стално, нон-стоп, од момента када смо кренули, значи, није то само био један појединачни, него нон-стоп се пуцало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте, али Ви сада нама причате да би своју децу водили, па би то било безбедно, а онда се свуда пуцало, па на крају колоне неко некога убија, а Ви то не знате, јер се пуцало, а било је безбедно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, везано за то да је било безбедно, то се изјашњавао везано за ту детелину и то кретање, а не за кретање успут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи тих седамсто или петсто метара, овај, колико метара је било безбедно, а колико метара није било безбедно у тих петсто метара?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Рекао сам то јуче, војнички, са почетног положаја до полазног положаја, ми се налазимо у фази маршовања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас то питам, колико сте Ви проценили да је од тог пута било безбедно, а колико није било безбедно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам, не, ја не командујем, ја не процењујем, али претпостављам ако се крећемо у маршовској колони.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али питање везано, како то да нисте на крају колоне, на растојању од двадесет метара, чули и видели да је неко убијен, то Вас питам, без обзира што је у даљини?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Чуо сам пуцње, а нисам видео ништа, нити сам се окретао, нисмо се заустављали, нико није реаговао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, да ли се разликује када је пуцање на двадесет метара од пуцања на двеста метара?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Било је пуцњева и на пет, и на десет и на метар и поред колоне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, онда, да ли је то било безбедно, ако се чуло на пет метара пуцање?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Они пуцају, не знам зашто пуцају, то их њихова команда треба да упозори. Ја сам се бунио због таквих ствари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте се бунили, када сте се бунили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: На састанку, јер не познајем те људе, колико су дисциплиновани.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте тражили на састанку са Перићем оклопно возило да иде са вама на?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, да, али чистач мина.

НАТАША КАНДИЋ: А због чега?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Чистач мина, када је споменуо да у том простору постоје мине. То је оклопно возило, чистач мина, не оклопно возило за превоз људи. То је термин војнички.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, то значи, да све време значи онда се тамо говори о томе да постоји минско поље и зато Ви тражите то возило, да ли је тако?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, да, да се тај терен обезбеди, да можемо да га безбедно прођемо.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: И специјалне јединице инжењерије, рекао сам, ја сам то јуче рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Само да значи разјаснимо, значи да нема дилеме, значи, говори се о томе да тамо постоји минско поље и Ви тражите зато оклопни транспортер и шта Вам одговара на то, оклопно возило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули већ је било, ниси ти командант дивизије и тако даље.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, онда следеће, молим Вас, када сте дошли тамо, овај, када сте дошли до те ливаде, до те детелине, не, док идете путем, прво сте рекли и мени је остало нејасно, Ви сада кажете да је било пуцњава, а да ли је било упада у дворишта, бацања бомби на хрватске куће, то је јуче било питање, али је остало нејасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто разјаснио, само мало, разјаснио је да он то није видео, али да је накнадно чуо да су бацане бомбе.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, када сте стигли до те ливаде и када је била та команда да се скрене и када је било распоређивање у стрељачком строју, реците ми, да ли Ви и војници, да ли Ви улазите на ливаду?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, један део већи војника је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је исто разјаснио, ја Вас молим да сачекате прво. И то је исто разјаснио да је један део војника био у ливади.

НАТАША КАНДИЋ: Сада нам реците, рекли сте нам да у једном тренутку се чује овај глас «мина» и мени је остало нејасно, ја се извињавам ако је све то разјашњено, али чини ми се да је добро

разјаснити, да ли Ви на то «мина» устајете и одлазите тамо према том човеку, који је рекао «мина» или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је исто рекао да је инстинктивно кренуо у том правцу и прошао ту негде четири, пет метара, а није ни од куда устао, него је био у стојећем положају.

НАТАША КАНДИЋ: Е сада, реците ми, тада када овај значи, ако није стигао до тога који је викао «мина», да ли тада, малопре је такође помињао пуцњаву, да ли тада после тог узвика «мина», да ли тада почиње нека пуцњава?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Интензивнија него раније или?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, не.

НАТАША КАНДИЋ: По ономе што се догађало, очито да је било пуцњава. Да ли чујете да неко нешто каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то немојте само тако да постављате питања, по ономе што се догађало, да ли сте Ви били на месту догађаја?

НАТАША КАНДИЋ: Па, постоје последице, убијено, не од мина него ватреним оружјем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је предмет овог поступка да се утврди.

НАТАША КАНДИЋ: Постоје налази о убиству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо стигли дотле.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте, опет је мени остало нејасно, а ја мислим да је добро да се разјасни, да када су стигли у задругу, да је он видео измучене и изнемогле људе. Да ли у том тренутку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, јесте, јесте, само мало сачекајте, не морате да реагујете.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте, рекао је.

НАТАША КАНДИЋ: Рекао је, видео је исцрпљене људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је видео измалтретиране људе испред задруге, да тамо улазио није. Како гласи питање?

НАТАША КАНДИЋ: Питање је, да ли он види у том тренутку да неко од добровољаца или од других униформисаних туче, батина некога, да ли неко некога бode ножем тамо, да ли је нешто видео од тога?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, ја нисам улазио у задругу.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Само бих молила да, ако се господин Влајковић сећа, нам каже где је у односу на њега господин Јосиповић био у тој колони која је ишла ка детелинари?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим иза мене на пар метара.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте разговарали током хода са њим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ни са ким.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И будите љубазни, кажите ми, а где је био господин Јосиповић у детелинари у односу на Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ливади хоћете да кажете.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да, у ливади тој, детелини.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се тачно локације.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не сећате се, хвала и ја сам јуче записала, па бих сада просто, ако Ви таде сагласност, преко Вас поставила ово питање, а записала сам његов исказ. Да ли је од некога од присутних у судници током свих ових месеци поступка, препознао лице за које је веровао тада да се ради о команданту «Душана Силног»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, то сам рекао у истрази.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још, господине Влајковићу да кажете нешто што Вас нико није питао, а Ви сматрате за потребно да истакнете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја као човек, пошто се налазим у овако специфичној ситуацији, замолио бих суд да истину и реконструкцију истине овај, што се тиче војске, говорим уопштено војске, а што се тиче мене, а што се тиче мене и Јосиповића, посебно, овај, третирасте и ако је то могуће у неком посебном издвојеном поступку, нам судите, јер ја знам како се тај човек опходио и стварно је штета што се налази ту и жао ми је што се налази ту поред мене у судници. С обзиром да нису неки моји командири водова који дају изјаве овакве после шеснаест година и чак неки војници који, да не кажем, лажу, значи ја бих то замолио да се то схвати и прихвати. А тај Шид, ту причу нека објасни он, ја нисам хтео да објашњавам шта се тамо дешавало, јер то је стварно за једног нормалног човека глупо причати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је моја молба, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та Ваша молба неће моћи бити услишена, да ми ту нешто раздвајамо, јер је овај догађај повезан.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја не знам правне терминологије, али, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тужилац Вас је тако све увезао.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нека се то разуме чисто из због правде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кроз оптужницу, тако.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Хвала, пријатно, хвала свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Радисав Јосиповић.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Могу да се удаљим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да се удаљите.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да седнете тамо, значи Ви убудуће имате обавезу да долазите стално на суђење. Јосиповић Радисав, да ли је ту?

ОПТУЖЕНИ РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Господине Јосиповићу, изволите. Да ли сте ову оптужницу разумели, да ли Вам је јасно зашто сте тужени?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Госпођо председавајућа, оптужницу сам разумео, шта ми се по њој ставља на терет, али не осећам се кривим, јер ниједним својим поступком, нити речју, нити делом, нисам угрозио безбедност, а камоли живот било ког припадника села Ловас, односно становника села Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, хоћете ли изнети одбрану?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, ја бих изнео своју одбрану. Почео бих тиме, да сам војску служио у Билећи у школи резервних официра, пешадије, 1981. године, да сам након завршене обуке у школи резервних официра у Билећи, прекомандован у село Габела код Чапљине, где сам био командир вода који је давао стражу, односно обезбеђивао складиште. Ту сам остао све до завршетка редовног војног рока. Након одслужења војног рока, запослио сам се у Канзено-поправном заводу за малолетнике у Ваљеву, где и данас радим. Од изласка из војске, па до 1991. године, налазио сам се у територијалној одбрани града Ваљева, односно једног његовог дела, једне месне заједнице где сам био помоћник команданта за позадину. Нисмо имали неких обука за дужност командира вода, на коме сам се касније налазио 1991. године. 1991. године због општепознате ситуације у земљи, избијања оружаних сукоба, на једном делу територије тадашње СФРЈ, мобилисан је и резервни састав. Ја сам тада радио у државном органу. С друге стране, на сваком војном позиву пише «отаџбина зове», значи као моралан човек, као неко ко је 1981. године током служења војног рока потписао некакву свечану обавезу, у то време се то тако звало, да ћу се одазвати

позиву и бранити територијални интегритет и суверенитет земље, а такође на том позиву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат, да констатујемо да је приступио и Ваш други бранилац.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је приступио адвокат Ђорђе Калањ.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: С друге стране, на том позиву, такође пише да неодазивање том војном позиву, подлеже одговорности по Закону о војној обавези, тако да онај ко је добио војни позив је практично обавезан да се јави у јединицу у којој има ратни распоред. Ја сам први пут те 1991. године распоређен у противдиверзантску чету територијалне одбране Ваљево. Први претпостављени старешина и командир чете био ми је Радован Влајковић, а командант одреда је био резервни капетан, мислим да је био капетан прве класе, Дарко Перић. Ја сам распоређен на дужност командира првог вода. Ја нисам био распоређен на дужност заменика командира чете, јер то у тадашњој организацији, организацијској формацији, пардон, организацијско-формацијској структури чете није ни постојало формацијско место заменик командира чете. Заменик командира чете, колико је мени познато, постоји тек на нивоу батаљона, заменик команданта одреда или заменик команданта јединице, постоји тек на нивоу батаљона, што би био некакав еквивалент одреду у оквиру територијалне одбране.

Приликом мобилизације у Ваљево, код људи је било доста и незадовољства и страха, није се знало где идемо, чак је било присутно и то да се један број војних обвезника из Ваљева вратио са ратишта и да су људи били, да тако кажем, прогоњени, односно полиција их је тражила по граду да би их одвела на ратиште. Ми смо кренули из Ваљева, колико се ја сећам, 07. октобра 1991. године и кренули смо према селу Товарник. У Шиду смо имали једно краће задржавање, мислим, сада не могу тачно да се сетим, јер протек времена је изузетно дуг, седамнаест година, тако да можда неких детаља или нешто термилошки, можда нећу бити најпрецизнији, али мислим да после седамнаест година тешко се свега и сетити, али знам да смо из Шида кренули ка селу Товарник, где смо се први пут суочили са неким страхотама рата, са попаљеним кућама, порушеним кућама. Видели смо доста наоружаних људи који су се кретали кроз то село. Имало је, било је и редовне војске, али је било и неких људи који су деловали прилично опасно, оно гледајући их физички како изгледају, са доста добрим наоружањем и који нису баш

одавали утисак неке уредности, у смислу војничке уредности, ако о томе говоримо. Мислим да смо ми преспавали једну ноћ у селу Товарник, конкретно мој вод је спавао у некој напуштеној кафани, у приземљу једне куће која је била кафана. Нормално, као што је то и правило, да свугде где се налази војна јединица, се врши обезбеђење објекта. Ми смо давали стражу и то је био, да кажем, једини борбени задатак који смо ми извршавали у том селу Товарник, што је такође био случај касније и у селу Сремски Чаковци, а то давање страже је једини борбени задатак и у миру.

Након тог краћег задржавања у селу Товарник, кажем, мислим да је било само једну ноћ, сутрадан смо кренули за село Сремски Чаковци. Мој вод је био смештен у локалној, у локалном Дому културе, мислим да је то таква просторија, такав објекат био, такође редовне активности на обезбеђењу јединице која је смештена у селу Сремски Чаковци. Ту је, да тако кажем, главнокомандујући, када је наша јединица у питању, био наш капетан Дарко Перић, командант одреда. Ту нисмо имали никаквих проблема. Само хтео бих да напоменем, да комплетна чета није била смештена у једном истом објекту, него смо на неке две, три локације имали, значи, сваки вод је био посебно смештен, на различитим крајевима села. Ето, моја јединица се налазила некако у центру села, друге две су мислим биле негде на периферији, на супротним странама уласку, да тако кажем, и изласку из села и ту је све било у најбољем реду. Имали смо и некакав добар однос и сарадњу са тим домаћим становништвом. Знао да је ту исто био мешовити састав и Хрвата и Мађара, са тим људима нисмо имали никаквих проблема, колико се сећам. Чак су и они учествовали у, као некакви водичи, можда на некаким правцима и тако.

Након неколико проведених дана, сада, да ли је то било десетак или више дана, командир чете Радован Влајковић ме је обавестио да је командант одреда Дарко Перић наредио покрет јединице за село Ловас. У том тренутку, нити ја, нити Влајковић, нисмо тачно знали какав нас задатак чека у селу Ловас и шта ћемо тамо радити. Претпоставка је била, да с обзиром да смо ми јединица територијалне одбране, да нисмо обучавани за офанзивна дејства, да ћемо и даље се бавити обезбеђењем села и становништвом у њему. У село Ловас смо, колико се ја сећам, превезени камионом или камионима, нисам сигуран да ли је био један или два камиона или више, дошли смо 17. октобра у поподневним сатима. С обзиром да је то октобар месец, да обданица кратко траје, чим смо дошли, јединица је размештена, мислим овог пута да је цела јединица била смештена у згради школе која се, по неком мом сећању и виђењу ствари, налазила у центру села. Мој вод је био смештен у

приземљу, у приземљу те школске зграде у једној од учионица. Од командира чете сам добио задатак да обезбедим, значи са својим људством из свог вода, стражу, односно објекат у коме се је јединица налазила. Ја сам то наређење пренео командирима одељења, који су извршили распоред страже око објекта у коме смо спавали. Значи, док је трајао тај некакав размештај јединице, припреме кревета, смештај јединице у те учионице, чини ми се да је некако брзо се и мрак спустио. Отишли смо и на вечеру и не могу сада термински да се сетим, које је то доба било, да ли је то било 19 или 20 часова, ја заиста нисам сигуран, само знам да сам обавештен од стране курира, претпостављам, да се одржава састанак, да је командант одреда Дарко Перић сазвао састанак. Састанак се одржао на спрату школе у једној од учионица. На састанку је био присутан Дарко Перић, као командант одреда, Радован Влајковић, командир чете и ја, као командир првог вода, Живан Стојковић, командир другог вода и Мирослав Плавшић, командир трећег вода. Када смо се скупили, Дарко нам је рекао да је јединица од претпостављеног старешине Димитријевића, добила задатак да изврши претрес терена винограда. Том приликом, Дарко нам је рекао да је то терен из кога се дејствовало по јединицама које су биле смештене у селу Ловас и да се претпоставља да у тим виноградима постоје утврђени објекти, шта ја знам, бункери, митраљеска гнезда и да је потребно да јединица изврши претрес тог терена. Рекао нам је да се чувамо снајперске ватре, јер у то време је на ратишту увек било присутно да су снајпери ти који највеће губитке наносе јединицама, значи да пажљиво се крећемо и упозорио нас је да будемо опрезни када уђемо у рејон винограда, да водимо рачуна да евентуално не постоје некакве појединачне мине у том винограду.

Када смо ово чули, наш четворица смо реаговали, најпре је командир чете Радован Влајковић који је тражио да нам се у извођењу једне такве акције придода неко оклопно возило које би својом ватром неутралисало евентуалне циљеве, уколико уопште постоје утврђени објекти у том винограду. Ја сам такође сматрао да је то сврсисходан предлог, тражили смо да нам се то возило придода, јер смо имали у виду и ту чињеницу да наоружање и опрема са којом смо ми располагали, није адекватна за извођење било каквих офанзивних акција на утврђене објекте. То што смо ми имали, то је било углавном пешадијско наоружање и биле су ту још и некакве зоље за које, узград, буди речено, нико од нас практично није ни био обучен да рукује са њима, јер смо се први пут срели са тим зољама. То су некакве, да кажем, избацивачи граната, да тако кажем, за једнократну употребу. Значи, то се једном употреби и баци се и више није за употребу. И са тим није баш ни згодно

освојити некакав утврђени објекат, јер да бисте то урадили, морате прићи близу тог објекта. На та наша тражења, Дарко је реаговао и рекао нам да нисмо ми команданти дивизија, да одређујемо употребу тактичких јединица, него смо ми командири водова и командири чета који су дужни да извршавају тај задатак, јер је то рат, да су наређења у рату са посебном тежином, као што је и одговорност за неизвршавање таквих наређења је посебна. Седели смо ми ту и разговарали, тражили смо карте да нам се каже куда се крећемо, где се крећемо, где је тај виноград, јер то је ноћ већ, никакву могућност упознавања са ситуацијом на терену нисмо имали. Дарко нам је рекао да ће у акцију са нама ићи један број добровољаца, који су искусни и који имају искуства, дуже су на ратишту. Док смо се ми, да кажем са њим ту препирали, расправљали, Влајковић је одбио да на један такав неорганизован начин, значи без неких детаљнијих упутстава и без конкретног сазнања где се налазе ти виногради, да идемо уопште у било какву акцију и да људи иду у пречишћавање, односно претрагу тог терена винограда. Кажем, Дарко је рекао да ето, то су наређења која су дата у рату и да једноставно морамо такав задатак извршити. Када је, та наша расправа, када је тај састанак завршен, ја сам као и остали командири водова, сишао до својих људи до учионице у којој су они спавали и рекао им шта нам предстоји. Рекао сам им да треба да идемо у претрес винограда, да су претпоставке такве какве сам малопре изнео и да ће са нама ићи један број мештана. Ја нисам знао, нити нам је ко рекао, ко ће бити ти мештани, да ли ће то бити Срби или Хрвати, ко ће нас водити у ту акцију. Људи су били незадовољни, дошло је до једне бурне реакције, зашто да идемо, ако не знамо где идемо, ако не знамо шта нас тамо чека и тако. Када се то мало, кажем, седели смо ту и причали, то су људи које сам ја, ето кажем, стицајем околности први пут дошао код њих у јединицу. Они су углавном били, углавном, кажем, били већ присутни у тој јединици са изузетком једног мањег броја људи који су отприлике дошли када и ја, овај, значи ја сам те људе познавао, неке из града, из виђења, са некима сам ишао у школу, неки од њих су радили са мном, неки су ми били комшије и тако. Ту смо се ми договарали и једноставно смо дошли до закључка да то мора ипак мало организованије да се уради. Ја сам обавестио командира чете Радована Влајковића да су људи незадовољни и да колико је моја процена, од те акције неће бити ништа. Радован ми је рекао да је ситуација и у остала два вода таква и да ће он команданта одреда Дарка Перића обавестити о ситуацији у јединици, што је и учинио. Касније нам је рекао да је њему Дарко рекао да ће он сићи мало да поразговара са људима, да их припреми за извођење те акције. То је већ, то је већ било онако поодмакло доба, да кажем, ушло је у неку ноћ.

Било је на улици или у околним улицама, доста пуцњаве, чак је ту у близини зграде школе било испљивања тих зоља које сам мало пре поменуо, а ја кажем, претпостављам, од стране добровољаца. Ја не знам ко су ти људи заиста били, јер знам да је једна група људи који нису припадали јединици, била смештена и у згради школе. Ја те људе нисам контактирао, тако да не знам ни формацијски коме су припадали, ни шта су у том тренутку они тамо значили. Људство које је било на стражи, није одговорило на провокације, значи то, да тако кажем, шенлучења и ето, ноћ је некако прошла.

Ујутру смо устали, доручак, наређено је да се јединица построји у ходнику, односно да се јединица ради одласка на задатак. Људи су изашли у ходник, није било класичног постројавања, једноставно смо се окупили око команданта одреда, да добијемо можда и неке конкретније податке. Људи су хтели да га питају, нису сви били у прилици да током вечери са њим и разговарају. Уосталом, није нешто ни уобичајено баш да сваки војник разговара са вишим претпостављеним старешинама. Ту смо се значи окупили и почело је разна питања су упућивана Дарку, рецимо, типа, да ли он иде са нама. Он је човек рекао да он има други задатак који је добио од претпостављеног старешине, да ће он ићи тамо, а да на извршење овог задатка ће јединицу водити човек из одреда «Душан Силни» који има искуства у ратовању. Ја не могу заиста да се сетим свих речи. Сећам се, рецимо, да је најбучнији у тим протестима био Веран Милетић, он ми је остао као некакво упечатљиво име, међутим, Дарко је вероватно поучен оним што се у Ваљеву дешавало, да се та јединица ваљевска вратила са ратишта, да су, што се каже, по граду третирани као дезертери, да је било и незадовољства и становништва и свега, са једне стране незадовољство тог становништва, што нам се јединица вратила, с друге стране, ти људи који су отишли на ратиште, па су они незадовољни били на ратишту, па су отуда побегли, па их полиција тражи по граду, вероватно да не бисмо и ми дошли у ту ситуацију, он је човек рекао да ми морамо да будемо храбри, да једноставно, у тај задатак мора да се иде, да се ти виногради претресу, али да по његовом мишљењу, у целој тој причи, не може ништа лоше ни да нам се догоди, јер ето са нама ће ићи један број мештана водича, а и један број искусних добровољаца, који би требали да нам буду некаква гаранција да ћемо ми тај задатак успешно извршити. Полако су спласнули и ти протести и негодовања војске и ми смо некако кренули ка згради школе. Ја нисам сигуран, ја заиста не бих хтео никога да апострофирам ту, нисам сигуран ко је водио јединицу, ја знам да нисам то био ја, јер командир чете је био присутан, ја сам био само командир вода и налазио сам се у строју који је кренуо ка згради школе, пардон, из

зграде школе ка згради, да ли је то сада задруга, или економија, како је они тамо зову, ја заиста не знам, али ево, ја ћу је звати задруга. Значи, дошли смо до уласка у ту задругу. Ја сам био у једној групи војника која је ушла у двориште те задруге, мислим да нису сви људи, мислим да цела јединица није ушла, један део је остао ту на улазу испред саме капије, а један део људи је ушао у двориште те задруге.

Када смо ушли у двориште те задруге, ја сам видео доста ружне сцене, видео сам да један број људи, мени непознатих, заиста не знам ко су ти људи, малтретира људе који су, неки су седели на клупама, а неки су стајали. Видео сам да их малтретирају, значи да их ударају палицама, видео сам да један од њих онако у пролазу боцне понекога ножем, то су биле јако мучне сцене, што се каже, треба имати јак желудац, тако нешто издржати и верујте, ја сам више гледао у своје људе, него што сам гледао та дешавања, али не можете, када се ту налазите, не можете то да не видите. Видео сам да су људи и збуњени и уплашени, једноставно не знамо шта се дешава и неко је наредио, значи тај човек који је одређен, нисмо се ми ту нешто претерано дуго, да тако кажем, задржали, ето максимално можда десетак минута, то је неко моје сећање. Тај човек који је одређен да командује јединицом, је командовао да се изађе из зграде те задруге, изашли смо, он је постројио те људе који су, те цивиле који су били ту, додуше, сада по њиховом изгледу, ја нисам могао просудити да ли су они цивили или, јер ту је било шаренолико обучених људи, имали су неки можда и униформе, неки су имали делове појединих униформи, али у сваком случају, нису били наоружани, значи то је та група људи који су се налазили у тој згради задруге, у дворишту задруге. Изашли су и наредио је значи да се крене на тај начин, што су они се постројили у две колоне, а ми смо се такође постројили у две колоне, значи једна са једне стране, друга с друге стране, тако да смо, практично, формирали једну колону по четири и кренули смо ка тим несрећним виноградима, до којих, нажалост, никада нисмо ни стигли.

Током кретања, та колона се развукла, јер у колони је било и људи који су, значи, мучени, вероватно су били исцрпљени, неки су заостајали на зачељу те колоне, било је пуцњаве током кретања. Ја нисам видео да је неко убио, касније сам чуо да је неко убио човека током тог кретања, али сам видео, рецимо, да је неколико, неколико тих људи, ја ћу их звати све добровољцима, јер нису припадали нашој јединици, мислим да их је било једно петнаестак. Додуше, овде у оптужници се помиње само шест људи, али је евидентно да је тамо било много више људи, јер шест људи не може код човека да створи привид да када се они крећу уздуж колоне, да их има више, шест људи не може то да створи, али петнаестак људи већ је у стању да створи привид да их је можда чак и више него што их

има. Кажем, издвојила се једна групица, двојица или тројица њих, који су у једну кућу која се налазила до пута којим смо се ми кретали, улетели у двориште и испалили су ту неколико рафала, убацили две или три бомбе које су, нормално, детонирале. Све је то деловало, овако застрашујуће на нас. Ми смо се ви оно гледали у чуду шта се дешава, нисмо, једноставно, навикли били на таква понашања. Кретали смо се, ја сада не могу да одредим колико смо се дуго кретали, нити временски, нити удаљеност која је била до те ливаде. Дошли смо до једне ливаде и ја сам чуо глас, да ли је то био глас тог човека који је одређен да командује или глас неког другог човека из њихове групе, ја нисам сигуран, али сам сигуран да то није био Влајковићев глас, јер би њега препознао, уосталом, он има помало карактеристичан глас, сигуран сам да бих његов глас препознао. Значи, наређено је да се скрене у ливаду. Ми смо скренули, скренули смо у ливаду, испред нас су ишли ти људи, мештани села Ловас. За њима максимално до једно десетак метара, кретао се један број тих људи који нису припадали јединици, значи тих добровољаца. Иза њих смо се кретали ми. Колико је мени у сећању, ти људи који су ишли напред, су разгртали детелину, то је млада детелина, отава, не можете погледом продрети до тла да видите шта се ту налази.

Након извесног пређеног растојања, тај први строј, да кажем, мештана се зауставио и један од људи је викнуо: «мина» и сви смо практично стали ту где смо у том тренутку били затечени. Сећам се да је један од тих добровољаца, кренуо ка том човеку који је рекао да је наишао на мину. Видео сам и Радована Влајковића да је пошао ка том месту и са десне стране тог строја, практично, сам видео још неколико добровољаца који су кренули ка том месту. У том тренутку, један од мештана се баца на мину, долази до детонације, чуо сам још неколико детонација и сви смо онако у паници и страху, залегли. Када изводите обуку са војском, никада нисте начисто да ли војник брзо залегне и како то уради, у том тренутку када се догоди експлозија, ја мислим да је то муњевито залегање било, вероватно је неко од тих људи који су били испред мештана, приликом залегања такође пао на мину. Ја сам видео значи након што сам залегао доле, подигао сам главу да видим шта се напред дешава, видео сам једног од тих добровољаца да из седећег положаја, јер није могао да устане, из седећег положаја је отворио ватру на те људе који су били најближи тој колони, а такође сам видео, значи, са десне стране неке од тих људи да су пуцали.

Када смо се, да тако кажем, практично освестили и постали свесни чињенице да се нешто страшно догодило, маса људи је повикала «не пуцајте, не пуцајте», јер једноставно није имало разлога да се пуца. Тај добровољац који је то урадио, вероватно због тога што је он био рањен,

ја сам касније имао прилику из разговора са људима из свог вода, да чујем да су отворили ватру ка силосу, који је био доминантна висинска тачка, јер су помислили да је одатле кренуо некакав напад, овај, на јединицу. Након тих дешавања, видело се да велики број људи лежи доле. Онда је мислим, Радован је питао: «Људи, има ли неко да је рањен», јавио се један број мештана села Ловас. Знам да су тројица добровољаца били рањени и да је Радован Влајковић имао једну лакшу повреду у виду убоја која је вероватно наступила као последица или рикошетираног гелера или можда некаквог камена из те ливаде који је избачен приликом детонације те мине. Проблем је био шта урадити сада, овај, са тим људима. Нико не зна колико смо дубоко ушли у минско поље, нико не зна, бар од нас, нико не зна, не познаје мине, шта урадити са тиме. Онда се ту појавио један човек из групе тих добровољаца, који је нешто познавао мине и онда је уз помоћ једног мештанина, коме је давао упутства, тај човек је склонио неколико мина, те смо ми тако напустили овај то минско поље.

Ја сам био јако потрешен због свега тога што се догодило, тако да неких каснијих дешавања након тог минског поља, се практично уопште не сећам, не знам ни када је Дарко дошао, како је дошао, како смо се ми вратили у село, како су уопште ти људи који су били рањени, како су онио збринути, а знам да су збринути, сигурно знам да су збринути, али то су ми једноставно, не постоји у мом сећању.

Вратили смо се, значи у село Ловас, тамо где смо били смештени. Људи су били потиштени због свега што се дешавало и једино овај, чега се сећам, то је да смо, да ли, сада, тог дана или сутрадан, по Влајковића и мене, дошли припадници војне полиције који су нас одвели у Шид. Тамо смо били у некаквом притвору, мислим да је то затвор. Мислим да је то некакав цивилни затвор, затвор милиције, ту смо у крајње нехуманим условима провели, пробдели ноћ, практично, сутрадан су нас одвели код неког мајора, официра безбедности коме смо требали да дамо изјаву. Након дате изјаве, тај човек нас је, нам је рекао да ће нас вратити у село Ловас, јер јединица наша која је остала тамо, се побунила, траже да се ми вратимо, људи су једноставно били свесни чињенице да у таквој ситуацији у којој смо ми били, нити Радован Влајковић, нити ја, а ни остали командири водова, апсолутно никакву командну улогу нису имали, нити смо били одговорни за то што се дешавало.

Вратили су нас у село Ловас. Јединица се покренула, поново смо отишли до Товарника и из Товарника смо кренули ка Ваљеву.

Много је година прошло од тог догађаја. Мени је заиста најискреније жао свих тих људи који су тог дана страдали на том минском пољу. Али, имам потпуно мирну савест, јер ниједног јединог

тренутка нисам командовао, нити својом војском, нити тим цивилима. Једноставно, команду над јединицом је преузео припадник одреда «Душан Силни» и све се касније одвијало, да тако кажем, стихијски. Ја нисам имао појма, нико нам није рекао да постоји минирана ливада. Нисам знао за то минско поље. Да сам знао да постоји то минско поље, верујте, ево, значи, не да бисмо се ми бунили да нам дају оклопна средства да нам придодају, него сам сигуран да бисмо подигли војску да уопште физички не будемо присутни у таквој једној акцији, јер није нормално, није нормално да сви крећете, знате да постоји минско поље, крећете се, свесно улазите у њега и излажете се ризику да изложите животе људи који су са вама и своје животе да изложите дејству тих мина, које имају прилично велики пречник, што убојног дејства, што тог рањавајућег дејства. То сада са ове временске дистанце, ја знам да бисмо ми многе ствари другачије урадили, једноставно тог тренутка када се позивар појавио на вратима, вратили бисте га и довиђења, ником ништа, јер је чињеница да је много боље било онима који су одбили да се одазову војној обавези, него онима који су се одазвали позиву државе чија је безбедност била угрожена.

Ја том приликом тог догађаја, значи никаква наређења нисам примио, нити од командира чете, нити од команданта одреда Дарка Перића, тако да никакво наређење везано за пречишћавање тих винограда, нисам могао ни пренети својим потчињенима, односно командирима одељења и војницима из свог вода.

Мени је искрено жао што се све ово дешава и мој циљ је да пред овим судом скинем љагу са свога имена, јер ја нисам зликовац. Никада у свом животу нисам био, нити агресиван, а поготову нисам био агресиван према људима који су немоћни, као што су то у том случају били ти људи који су вођени са нама. Ми смо се јако кратко налазили у том селу, нисмо били у ситуацији да изађемо на командирско извиђање, односно командир чете би требао са командантом одреда, али хајде да кажемо, и командири водова да се упознају са тереном на који треба да идемо, да се упознамо и са неким другим елементима, како је то предвиђено правилом службе. Штавише, ја сам убеђен да тамо где смо ми скренули, уопште нисмо скренули на правац који води ка виноградима. Моје некакво уверење и убеђење је да се виногради налазе са леве стране тог пута којим смо се ми кретали, значи то је пут од села Ловас, ка селу Товарник, ми смо се кретали значи тим путем и скренули смо десно у ту ливаду. Ја то у том тренутку нисам знао, јер то нису села ваљевског краја, па увек имате некога ко познаје. Први пут смо доведени ту у предвечерњим сатима, ноћ је брзо пала, сутрадан ујутру смо рано

крнули да претресемо тај виноград, кажем, заиста, ето, сплетом тих несрећних околности, нисмо успели до тог винограда ни да дођемо.

Ето, то бих ја имао да изнесем, а сада сам спреман да одговарам на Ваша питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када сте били у Чаковцу, да ли имате сазнање ко је претпостављени старешина оптуженом Дарку Перићу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Знате 'шта, ја не бих прецизно могао да се о томе изјасним, али знам да су са нама из Ваљева на ратиште крнули и потпуковници Ђокић и Димитријевић. Ђокић се вратио, а Димитријевић је остао ту. Сада, ко је и како, да ли је речено, ја заиста не могу то да кажем, али претпостављам да је потпуковник Димитријевић пошто је био виши по чину, високи војни официр, био претпостављени старешина команданту одреда, то је моја претпоставка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви 'први пут добијате то неко сазнање, с обзиром да сте данас у изношењу одбране, поменули - Дарко је рекао на састанку да је добио наређење од потпуковника Димитријевића, од свог претпостављеног старешине. Да ли Ви у том тренутку од Дарка сазнајете то или сте већ у Чаковцу могли да наслутите ко је старешина Дарку Перићу?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То сам и малопре рекао, значи самим присуством потпуковника Димитријевића, мени је по логици ствари, логично да је он претпостављени старешина, а Дарко нам је рекао да је задатак добио од потпуковника Димитријевића. Ја сам потпуковника Димитријевића видео у Ловасу приликом размештања те јединице, он није био са нама присутан на састанку да нам он директно каже, али кажем, Дарко нам је рекао и ја то прихватам као некакву чињеницу, с обзиром да је овај човек, потпуковник Димитријевић, значи, високи војни официр и неко ко се налази већ у том месту. Логично је да неко ко је највиши по чину, и буде претпостављени старешина неке ко је нижи по чину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Дарко споменуо када је требало да се крене из Чаковца у Ловас, да је то наређење нечије и да ли је рекао чије наређење?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста то не бих могао да тврдим, јер мене је Радован Влајковић, односно његов курир, курир командира чете обавестио да се јединица покреће. Дарко, од Дарка нисам тада чуо ко је наредио покрет јединице за село Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Малопре рекосте, када сте стигли у Ловас, да сте видели Димитријевића, ја сам Вас тако разумела. Где Ви то видите потпуковника Димитријевића у месту Ловас?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Колико је мени у сећању, ја сам њега видео у згради где смо ми били смештени, значи у згради школе, док се јединица, сада не бих прецизно могао да кажем, да ли је то било у фази док се јединица још размештала или можда касније када смо већ завршили, извршили смештај по учионицама, заиста не бих то могао да кажем, али знам да сам га видео у згради школе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је Дарко Перић поменуо, пре значи оног састанка командира водова, командира чете и са њим, да ли је поменуо да је он имао неки састанак са неким, на том састанку, да ли он помиње да?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја се заиста не сећам да је он поменуо да је имао састанак, али је рекао да је добио наређење. Значи, претпоставка је мислим, сада може се претпоставити да је био некакав састанак и тако, али заиста не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко врши тај ваш размештај по тој школи?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, пракса је и правило, сваки командир одељења распоређује своје људе, значи ви сте доведени на место где ће бити некакво логориште, без обзира да ли је то отворени или затворени простор, сваки командир јединице преузима мере и радње које су потребне да би се та јединица сместила и обезбедила на боравишту. Значи, то је размештај по спаваонама или подизање шатора, обезбеђење, физичко обезбеђење логоришта у виду стража, ако је потребно, можда чак и некакве патроле и тако, значи то сваки командир јединице ради. У овом случају, јединица је била значи комплетна ту и један вод је вршио, то је конкретно био мој вод, вршио обезбеђење објекта школе у којој је цела јединица била смештена. Да је јединица била размештена на различитим локацијама, вероватно би и други командири водова одредили људство за обезбеђење. Мени је припао задатак да ја обезбедим боравиште јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Дарко Перић са Вама кренуо?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Чаковца у Ловас?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да се сетим, да ли је он био са нама, кажем, ми смо превезени да ли са два или три камиона, где је он човек био, заиста, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви виђали потпуковника Димитријевића у месту Чаковац?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У месту Чаковци нисам сигуран да сам нешто много виђао потпуковника Димитријевића. Знам да нас је Дарко обилазио, значи, сваки вод и тамо где смо ми обезбеђивали, али, е сада сам се сетио, потпуковника Димитријевића сам видео у селу Сремски

Чаковци, приликом посете једне делегације из Ваљева, значи ту су били представници општине Ваљево и представници штаба територијалне одбране Ваљево. Сећам се у тој посети је био човек који је мени био професор у средњој школи и да ми је он тада изручио поздраве од породице. Ето, том приликом сам потпуковника видео у Сремским Чаковцима. Мислим да је то једна једина прилика када сам га видео тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете да га после виђате тамо у тој школи, да ли имате сазнање, када је потпуковник Димитријевић дошао из Чаковца у Ловас?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, то ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта он то ради у школи, потпуковник Димитријевић када сте Ви дошли, кажете, видели сте га ту?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не бих могао да кажем шта је човек радио, знам да сам га видео у тој згради школе, а с којим циљем и задатком је он човек био, да ли је отишао код Дарка да разговара, мислим да је Дарко имао једну своју посебну просторију или канцеларију где су дежурали његови курири, да ли је он човек отишао код њега, заиста не знам, мислим, није уобичајено да нижи официр пита потпуковника којим послом се налази у тој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Вас је неко ту дочекао од мештана села Ловас, па Вам евентуално показао, то је та школа, ту ћете или ко је тај који зна где ћете Ви и где ћете се сместити, како је то ишло, долазите ја мислим, по Вашој изјави, у непознато село, за све вас непознато село?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Апсолутно, ја заиста не могу да се сетим ко нас је примио, али знам да је био један број мештана који су били ту, сада, у ком својству и ко је од њих, вероватно нам је неко показао и где је школа и то, а сада ко нас је дочекао, сигурно неко јесте, мислим, логика је, ми смо дошли у непознато место, не знамо где су ти објекти у селу размештени, сигурно нас је неко дочекао и показао нам где се та школа налази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Дарко Перић био распоређен ту и он, мислим, не распоређен, него да ли је он ту спавао у тој школи?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Колико се ја сећам, Дарко је био са нама у школи. Пазите, ми смо једну ноћ ту провели, да ли је Дарко спавао у школи или није, ја не знам, али знам да је човек био ту. Сада, да ли је он преспавао у школи или је преспавао на неком другом месту, ја заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да је било неко обезбеђење то чим сте дошли, одмах обезбеђујете простор. Да ли сте том приликом, односно, Ваши војници копали неке ровове или су већ били ископани неки ровови?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја мислим да је у тој школи било већ људи, односно јединица неких пре нас, мислим да је ископан један ров, колико је мени у сећању, негде близу уласка у зграду школе. Колико се сећам, чини ми се да је само један ров, а да су оно искоришћени неки постојећи објекти или можда некакав зид или нешто, заиста не бих могао сада да се сетим, али кажем, чини ми се и чак бих можда и рекао да сам сигуран да је тај један ров ископан, који је водио доле на неку раскрсницу, колико је мени у сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су у тој школи били смештени неки које Ви овде називате добровољцима, мислим, на ове које, спомиње се «Душан Силни», добровољци, тако их Ви именујете?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам чуо, сада од кога сам чуо, да ли од тих људи који су се налазили у школи, значи, ти мештани, јер ту је било поприличан број људи који су функционисали по тој школи, било је особља које је спремало храну за војску или шта знам, вероватно сам од некога од њих, можда чак и од неког војника чуо да ту постоји још једна група добровољаца. Ја нисам имао прилике да контактирам са тим људима, тако да не знам коме су они припадали, под чијом командом су они били и да ли су уопште они били у саставу одреда «Душан Силни». То ми заиста није познато, знам значи да је била група која није припадала нашој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у тој школи, био смештен још неко из Ваљева од територијалне одбране?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Територијална одбрана Ваљева смо били само ми, значи, наша јединица, чета нашег вода, колико је мени познато, ниједна друга јединица из Ваљева у том тренутку, није била смештена у селу Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим у тој школи, да ли су били смештени неки добровољци из Ваљева?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не знам одакле су они, ја сам чуо да је ту било неких добровољаца, али одакле су људи били, штавише, вероватно би ми остало у сећању да је неко рекао да су то Ваљевци, али заиста не знам, не бих, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање противдиверзантски вод одреда, противдиверзантског одреда, где се он налази у моменту када Ви долазите у Ловас?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Има ту очигледан лапсус, није противдиверзантски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Диверзантски вод, ја се извињавам.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Него диверзантски вод, ми смо били противдиверзантска чета, а где се налазио наш диверзантски вод, ја заиста не знам. Мислим, постоји, што се каже, једна чињеница, један факат у војсци, имате једну јединицу, значи у овом случају то је чета, која је смештена у тој школи, имате командира чете, Радован Влајковић који је поручник по чину као ја, ја сам командир првог вода, имају још два вода у саставу чете и у том тренутку значи имали смо и тај противдиверзантски вод. Надлежности командира водова су, да кажем, прилично ограничене. Оне захтевају пријем наређења од претпостављеног старешине, конкретно командира чете и тако да ја нисам имао потребе нити да се распитујем за другу јединицу која се ту налази, нити ми је, верујте, нешто сам изгубио из сећања уопште, да се наш диверзантски вод ту налазио. Нисам, ето то, овде сам чуо да је то било тако, али заиста нисам био упућен у размештај осталог људства по селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када је био тај састанак, Дарка, Вас и осталих командира водова и командира чете, да ли је на том састанку оптужени Радован Влајковић одбио наређење да командује том акцијом, или је одбио наређење да командује војском?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, сада, то је терминолошки овако, да кажемо, једна зачкољица. Човек рекао: «Ја нећу на такав начин то да водим». Значи, сада, како тумачити да ли нећу само акцију или нећу и војску и акцију, то је, углавном човек је значи рекао, «ја не могу да водим људе, када не знам где идемо, нити имамо карте, нити имамо командирско извиђање, да знамо у ком правцу се крећемо». Не бих могао заиста сада значи, његова реакција и реакција нас осталих командира водова, је била таква да је из свега тога било очигледно да ми нисмо за то да се једна таква акција уопште одвија и да ми учествујемо у командовању у тој акцији, на шта је Дарко после рекао да ће ићи један број мештана и да ће командовати човек из састава те групе добровољаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама Дарко Перић на том састанку рекао, који је циљ те акције, због чега се изводи та акција?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Јесте. Циљ акције је био претражити виноград, са циљем да се открије да ли из тог винограда се дејствује по јединицама које се налазе размештене у селу Ловас, значи то је био циљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је саопштио, да је таквих неких дејстава било претходних ноћи или дана и тако даље, да ли је он то сазнање неко добио од свог претпостављеног старешине?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Управо смо због тога и отишли, добили тај задатак да идемо у виноград, јер је дејствовано на јединице у селу Ловас, једноставно је требало видети да ли се тамо налазе некакве наоружане паравојне формације које отварају ватру на јединице у селу Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је при том првом спомињању тог одласка на тај претрес, кажете, винограда, споменуто минско поље и где се то минско поље налази?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не, минско поље није споменуто, Дарко нам је скренуо пажњу да будемо пажљиви када уђемо у рејон винограда, јер евентуално постоји могућност да тамо има некаквих мина, јер, знате, у винограду је згодно, овај то и наместити и знате како изгледа онај чок од грожђа и растресито тло, згодно је укопати мину да је ви не можете видети. Значи, минско поље нам нико није споменуо, нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, поменуто је кажете, на том састанку као нека могућност да ту?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Као могућност постојања мина у винограду. Ми до винограда дошли нисмо. Да смо дошли у виноград, ја заиста не знам шта би нас тамо очекивало. Мало пре када сам говорио у том свом излагању, рекао сам да је та ливада била минирана. Не само да је ливада била минирана, био је миниран и сеоски макадамски пут који је ишао поред те ливаде, сада ја не знам да ли је тамо било некакво кукурузиште или нешто друго, заиста не знам, али знам да је то тек касније утврђено да је и тај пут макадамски био миниран. И оно када узмете да анализирате ситуацију да смо се кретали асфалтним путем, па сада неко предпостави, а зашто сте скренули у ливаду, зашто нисте ишли путем, има пут. Да смо скренули на пут, налетели бисмо на мине. Ситуација би била далеко трагичнија. Са леве стране тог макадамског пута налазила се живица, обала и да је неко наишао, нагазио на мину, сви бисмо ми потрчали десно у ливаду за коју бисмо претпостављали да се тамо налази уточиште, да бисмо тамо били безбедни. И ја сам убеђен да би много више људи настрадало и тих Хрвата и нас војника који смо били том приликом присутни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле Вама то сазнање да је тај пут био миниран, ко је то утврдио?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Касније тек је то откривено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то утврдио и на који начин?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да кажем ко је утврдио, али знам поуздано да нам је речено касније, значи, када се све то издешавало, да је и тај пут био миниран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је то рекао?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да се сетим, заиста не могу да се сетим, али знам да је речено, сада, да ли је то било када смо Влајковић и ја враћени из Шида, па нам је војска причала след догађаја који су уследили, значи, после нашег одласка и тако даље, да ли је то неко од људи наших отишао да разминира тамо или не, ја заиста не знам, али је чињеница да је тај макадамски пут био миниран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Дарко на том састанку са командирима водова, на том вечерњем значи састанку, помињао да се у ту акцију до тих винограда креће једним путем, споредним сеоским, претпостављам да се то односи на тај пут о коме сада причате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, Дарко нам није уопште споменуо којим путем, значи он нам је човек рекао само да су ти виногради негде на правцу из села Ловас ка селу Товарник и да ће водичи мештани села Ловас који буду ишли са нама у акцији и добровољци који буду ту присутни, знати тачан правац кретања и да ће нам они рећи где се то налази, јер ја сам убеђен и он човек није имао услова да сагледа ситуацију, када је он дошао, ако је он дошао са нама то вече, када је он имао времена да оде да се увери где се налази виноград, где се налази пут, ја заиста не знам. Ми нисмо имали никакве топографске карте, ништа што би нам олакшало извођење те акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је Дарко рекао да ће приликом те акције и кретању према виноградима и уопште бити поведени неки мештани, цивили, Хрвати, који су заробљени, односно притворени?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Дарко нам је рекао да ће са нама ићи један број мештана. Није нам рекао ко су ти људи, само нам је рекао, «ићи ће један број мештана водича са вама». Ја нисам имао представу ни који број људи ће то бити, нити шта ће се дешавати, верујте, када сам видео она дешавања после горе, мени је све то било збркано и нејасно, једноставно нисте могли да, што каже, правилно расуђујете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви први пут сазнајете да Хрвати цивили се воде у ту акцију?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, практично, од тренутка када је тај човек који је одређен да командује акцијом, извео те људе на улицу. Значи, то је први пут, јер ти су људи били малтретирани, значи, претпоставка је, логика је, то су људи Хрвати, значи то је први пут када сам се ја суочио са тиме, да Хрвати иду са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је на том састанку или евентуално пре састанка или уопште то вече, Дарко Перић помињао и да треба неки затвори да се обезбеде и тражио људе који треба да се издвоје из Ваших водова, јединица, односно из чете, да иду у обезбеђење тих затвора?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја се тога заиста не сећам, мени је значи речено да моја јединица обезбеђује школу, затвори нису помињани, штавише, ја сам први пут чуо када је овај поступак кренуо, да су постојала два затвора, односно ако тако можемо рећи, та задруга и да је постојао још један затвор. Ја заиста за то нисам знао, нисам чуо од Дарка Перића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после имали неко сазнање да је неко од војника или из Вашег вода или Ваше чете, био и обезбеђивао те затворе те ноћи?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја сам то тек касније сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Када је све завршено, када смо се ми вратили за Ваљево, значи током сада, када сам се виђао са људима и тако када смо причали, значи чуо сам да је можда се помињало да је то нешто било још обезбеђења, осим школе, али, верујте, значи за та два затвора заиста нисам знао, јер искрено да Вам кажем, и ти људи са којима смо се ми виђали након тога, смо избегавали уопште да причамо о нечему што је једна јако непријатна, јако непријатно сећање. Нећете баш посезати лако за тиме што вас и оптерећује и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, од кога сте то касније сазнали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не бих могао да кажем, заиста не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како је текао тај разговор између Дарка и Радована Влајковића у смислу, кажете, ту је било неких повишених тонова, да ли можете мало само, Ви сте то већ изнели, али само да се вратимо, тај део ми је важан?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, када се двојица људи расправљају, знате оно, то је оно обично – шта ти мени, не знам, ја сам овде командант, ово мора да се уради, људи немојте, немојте да будете, да не бих употребљавао некакве непристојне изразе овде, овај, једноставно, двојица људи који се свађају око тога. Значи, сада дословце пренети реч после седамнаест година, мислим, то је ето, мени су, рецимо, остале у сећању Даркове речи – «нисте ви команданти дивизија, него сте ви командири водова и командири чета. Ваша је обавеза да извршавате ове задатке, ово је рат, наређења издата у рату имају своју

посебну тежину, нисмо ми сада у Шапцу на војној вежби, па се ту нешто зезамо око тога, наређење је наређење».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А помињали сте неко оклопно средство, да је Влајковић нешто рекао, да тражи неко оклопно средство, да ли сам Вас добро разумела?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Тако је, па знате шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком циљу Влајковић тражи то оклопно средство, шта да се то, шта да ради то оклопно средство?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, ако идете у претрес терена где се претпоставља да има утврђених објеката, није згодно са пешадијском пушком, полуаутоматском или аутоматском, свеједно, али мислим да смо ми имали аутоматско наоружање, није лако освојити утврђени објекат. Рекао сам да смо први пут се срели са зољама, непосредно пред одлазак на то ратиште тамо, да нико од нас није био обучен са тиме, а да бисте успешно дејствовали зољом на некакав утврђени објекат, ви морате прићи на неку блиску раздаљину одакле бисте могли и у том циљу је и тражено да то возило иде са нама, значи да би оно својом ватром, знате, оклопно возило, тенк, има у себи топове, сада ја не знам који је то калибар, да ли је то 125 мм, али сигурно са јако убојном, јаком убојном моћи и разорном моћи и то је једино што у таквим условима може уништити такве утврђене објекте, осим ако се не ради о партизанским филмовима, оно па гледамо сада Мирко и Славко, па смо пришли до бункера и убацили смо две бомбе и убили смо непријатеља унутра. Мало је то на ратишту мало другачије изгледа и без обзира, што каже, што неке ствари знате, неке ствари сте заборавили, када десет година немате сусрета са војном обуком, када десет година немате сусрет са војном обуком да се упућујете у наоружање, неке ствари и заборавите, неке ствари заборавите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је том приликом Радован Влајковић помињао да то оклопно средство тражи да би се тамо нешто разминирало?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да се сетим да је он у том контексту рекао, али знам да је тражено да са нама иду тенкови да нам буду придодати, јер пешадија и тенковске јединице могу дејствовати у садејству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Дарко Перић, када је помињао те добровољце који ће ићи са вама у ту акцију, поменуо да ће ту неко бити искусан од добровољаца, који ће ту да то, да кажем, да води?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да. Дарко је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово Вас питам, пре него што долази до те свађе и изговора Влајковићевог – одбијам да?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не. Значи, прво је била свађа, прво је била свађа, па је након тога речено да ће са нама ићи искусан добровољац и да ми немамо чега да се плашимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Дарко Перић.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Колико је мени у сећању, мислим, пазите, седамнаест година, али моје сећање је такво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Дарко Перић рекао како се зове тај искусан добровољац?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја то име од Дарка нисам чуо. Мислим да није знао ни он човек како се тај човек зове, он је само рекао да ће бити један број искусних добровољаца, који су дуже на ратишту и да ће један њихов човек водити ту акцију. Име нисам чуо, заиста, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тим разговорима, остали командири водова и Ви као командир првог вода, како сте Ви реаговали, да ли сте се Ви умешали у ту дискусију и ако јесте, шта сте коментарисали?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Наравно да јесмо. Сада, сваке речи тешко је сетити се, али знам да смо, значи, тражили сви, «Дарко, дај, бре, човече да имамо тенкове који ће да иду са нама», логично је да се у таквим ситуацијама то уради и да се тражи. Сада, ја нисам знао ни ко је пре нас био у тој, у том селу Ловас. Нисмо знали ни да ли у том тренутку постоје јединице, али смо тражили, значи, дај да нам се доделе тенкови, дај нам човече карте, има ли активних официра који ће да иду са нама на ратиште. Активних официра тамо нисте могли да видите. Једини активни официр кога сам ја тамо видео, био је потпуковник Димитријевић, потпуковник Ђокић, који се касније човек вратио, да ли због својих обавеза, тамо где је он припадао, али сам зато када су нас одвели у Шид, у Шиду видео масу војних лица који су на себи носили панцире, а ми на ратишту нисмо имали ни честито возило којим бисмо могли евентуално повређене да транспортујемо, а да не говорим о панцирима или некој бољој опреми јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте на том састанку Ви као командир вода, одбили Ви то наређење да извршите?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате, ако Ви кажете човеку, не можемо тако да идемо, дај нам тенкове, не знам шта то друго значи, него, значи, нисмо сагласни са начином на који се то организује, значи не можемо учествовати у нечему што није до краја прецизирано, нешто што нас може изложити опасности. Ја не морам, не морам, да ли сам ја био у обавези да њему кажем, ја то нећу да урадим, ја ћу да бацам пушку, не знам, ово ме не интересује, овако или онако. Али моја реакција и реакција осталих командира водова, мислим да је сасвим јасно говорила какво је наше мишљење по питању те акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, ја претпостављам да у војсци постоји нека дисциплина и када се одбија извршење наређења, претпостављам да се гласно и јасно каже, ја одбијам да извршим то наређење. Да ли је то тако или ја грешим?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Војска има своја правила понашања. Одбвијање наређења у војсци није дозвољено. Постоји она изрека која каже, «за нећу се иде у затвор, а за не могу се иде у болницу». Али, без обзира што смо ми били територијална одбрана и на тај начин припадници Југословенске народне армије, ипак смо ми били резервни састав, где те дисциплине није било тако оштре у тој мери као што је то било у регуларним снагама ЈНА; значи оно у редовној војсци и сви смо ми људи који смо се на неки начин мање-више познавали међусобно, имали смо и већу слободу у опхођењу, знате у војсци је оно строго било обраћати се официру са, друже, не знам, овако, онако, ми смо били, значи, људи који су се међусобно познавали, један број. Ја сам, рецимо, Дарка, нисам лично познавао до доласка на то ратиште, али сам човека знао из града, знао сам, играо је фудбал, знао сам га, био је човек познат у граду. И на неки начин сам, што се каже, имао слободу и да му неко своје мишљење и своје предлоге око тога, и кажем. Можда би то било другачије у војсци, можда би неки активни старешина другачије и реаговао, можда не би ни дозволио одлазак на извршење такве акције, али, једноставно, када дођете у ситуацију да вас доведе, што каже, пред свршен чин, када се каже да је то рат, да су наређења издата у рату са посебном тежином, што сигурно и јесте, не можемо рећи да то није тако, додуше, слушали смо разноразних прича по питању одбијања наређења, да је неко ликвидиран због тога што је одбио наређење или 'шта ја знам, мислим. И када све те чињенице имате у виду, тешко је и рећи било коме нећу, знате, што се каже, и у приватном животу нешто сматрате да није баш најисправније некоме рећи нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас поново питам, да ли сте јасно и гласно на том састанку командива водова, командира чете, команданта рекли, одбијам да извршим наређење и да војску водим у ту акцију?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То је урадио командир чете Влајковић, ми смо се придружили његовом захтеву, значи, ја нисам дословце тим речима рекао, ја нећу, одбијам, ја сам само један од равноправних командира водова, који извршава наређења командира чете. Ја у конкретном догађају никакво наређење од командира чете нисам добио, нити од команданта одреда, тако да нисам био ни у ситуацији да му директно одбијем наређење. Значи, није ми рекао, Јосиповићу ти ћеш водити акцију, а да ја кажем, ја то нећу да урадим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су Мирослав Плавшић и Живан Стојковић јасно и гласно рекли – одбијамо ми да извршимо наређење или, нећемо да извршимо наређење?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја то не могу да тврдим, не сећам се, не могу, заиста не могу. Знам да смо протествовали, да смо тражили да не идемо, а да ли су људи то дословце рекли, ја заиста не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, кажете да је Дарко Перић рекао да ће том акцијом командовати човек из «Душана Силног», да ли је тако? Када Вам је изговорио то – командоваће том акцијом човек из «Душана Силног», каква је била реакција Влајковића, Ваша, осталих командира?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да се сетим како смо ми реаговали у том тренутку, али можда је то на неки начин и било да кажем олакшање нама. Значи, човек који познаје терен, који се налази ту, јер, не сећам се, не сећам се, сада стварно. Не бих могао да кажем ништа око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте Ви у тој ситуацији тражили од Дарка Перића, што Вам је сада то нови?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нови моменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Носи моменат, тај човек неки је сада командир, сада Вам он замењује Влајковића, да ли сте Ви тражили да се евентуално са њим упознате, да га видите, да разговарате са њим, шта, како, војска?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста нисам тражио да се са тим човеком упознам, јер тај човек који долази, значи да преузме команду, он замењује командира чете, практично. Ја нисам тражио да се са тим човеком упознам, нити сам се упознао са тим човеком. Штавише, мени тај човек, не могу да одредим, да кажем ни изгледао је овако или онако, знам да је тај човек био присутан горе у згради те задруге, у дворишту, пардон, у дворишту, не у згради, него у дворишту те задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете то мало да објасните, не тражите да се упознате са Вашим новим командантом, командиром?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста нисам тражио да се упознам са тим човеком. Једноставно, ја се налазим у строју, који се креће ка том винограду, нисам тражио и нисам се упознао са тим човеком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Јер ја, прктично, никаквих командних улога у том тренутку нисам имао. Радован Влајковић који је мени био претпостављени старешина и командир, не командује акцијом. Шта им ја да тражим сада овог другог човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ја бих увек тражила да видим, бар да видим и да се упознам са својим непосредно претпостављеним.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: То јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви да знате сутра када кренете тамо, ко је то, шта је то, како да знате како да организујете ту акцију, ноћ, да се договорите са војском?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Дан је, дан је, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него те ноћи, Ви добијате те ноћи то сазнање?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, те ноћи нисмо, не, по ноћи нисам апсолутно уопште у том правцу ни размишљао, значи Дарко га није довео, човек није био присутан ту, заиста нисам о томе размишљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сутрадан о томе размишљали и тражили да се упознате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Са тим човеком се нисам упознао, јер ја се налазим у колони, значи јединица се комплетно креће, немамо потребе за било каквим посебним размештајем, јер човек је издао наређење – идемо, идемо, сви смо кренули, ето онако што каже, на неки начин, стихијски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се на било који начин Ви обраћате том новом командиру Вашем?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, ја се њему нисам обраћао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се на било који начин он Вама обраћа?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, не, мени лично се није обратио човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он тражио или сте чули, били ту присутни, испред задруге, да ли је он тражио нешто да се упозна са војском?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Мени то није познато, ја не сећам се да је било ко упознавао нас са било ким у тим тренуцима када смо дошли у двориште те задруге. Да ли је Дарко са њим раније обавио разговор, да ли се Дарко видео са њим, шта је њему Дарко рекао, ја не знам. Значи, чињеница је да се ми са тим човеком нисмо упознавали. Ја се нисам са тим човеком упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, шта се после тог састанка дешава, да ли је Дарко отишао из школе или је ту остао у школи, шта се дешава са Дарком Перићем?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не знам да ли је он отишао из школе или се враћао, знам да је био присутан и да је и разговарао са војницима. Сада, када је то, да ли је то било непосредно после састанка или у неком периоду можда касније, ја заиста не знам, али знам да је био са војском, да се ту човек кретао, сада, кажем, када је био, заиста не бих могао да кажем, да ли је напуштао зграду школе, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко је одабрао те војнике који ће да иду на ту акцију?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Знате шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте командир првог вода, ко је одредио и колико је Ваших људи из Вашег вода кренуло на тај задатак?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста не могу да се сетим колико је људи кренуло, али је чињеница да су ван те акције остали само они људи који су већ били распоређени на стражарска места и један број људи који су били лошег здравственог стања. Мислим да је било њих неколико који су били болесни, значи, нико, практично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је Ваш вод имао ту војника?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, мој вод је при одласку на ратиште, ја мислим бројао негде око двадесетпет људи. Нисам сасвим сигуран, али значи један број је био на стражарским местима, која су раније одређена 17. октобра приликом доласка у село Ловас. Сада, колико их је било заиста не могу да се сетим, колико је стражарских места било и колико их је остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате неку оријентацију.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Рецимо, до двадесет људи, до двадесет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је кренуло у тај задатак?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: До двадесет, значи, од двадесет вероватно не више, можда чак и мање, али, ето, до двадесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко је одабрао тих двадесет војника, ко је одредио тамо тих двадесет војника да иде?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нико није вршио одабир, једноставно, након тог окупљања у школи, рекао, еј људи, сада идемо и кренули смо ка задрузи, значи, одабира није било, сада да је неко казао, ти идеш, ти не идеш, не, ја се заиста не сећам да је било ко кога одабирао, него једноставно, када се, када смо се окупили око команданта одреда, када је завршена значи та расправа, ти протести када су мало спласнули, еј људи, сада идемо, само су остали ти људи који су били болесни и колико их је било, ја заиста не знам и ти људи који су били ангажовани на стражарским местима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су војници знали ко ће да иде, а ко ће да остане, ко неће?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војници, рецимо из Вашег вода, како су они знали ко ће да иде?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Када смештате јединицу и одређујете да се та јединица мора обезбедити, ви одређујете и правите распоред

страже по стражарским местима. С обзиром да је рат, страже су удвојене, најмање двојица људи. Значи, ако имате четири или пет стражарских места, ви ћете имати ангажовано десетак људи на тим стражарским местима који се, нормално, смењују по сменама. Значи, вероватно је речено, људи који нису на стражи, да се спреме и да иду. Ја заиста не могу да се сетим детаља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, вероватно је речено, а ко је то рекао, да ли знате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то иначе дужан да каже Вашим војницима?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, пазите, у принципу, ако мој вод треба негде да изврши покрет, логично је да ја као командир вода сада у таквим условима, да ли се то тако десило или није, ја заиста не знам, јер ако сте командир вода, ви имате одређене, јел тако, задатке према, у том командовању. Сада, да ли сам ја то рекао или нисам, ја заиста се не сећам или да ли је неко други рекао и тога се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тај разговор Ваш са војницима, где се одржава и шта Ви њима кажете, после састанка са Дарком?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Наш разговор се одржава у учионици где смо спавали, значи ја сам им предочио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је комплетан вод био у тој једној учионици?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Да, комплетан вод, изузев људи који су на стражарским местима. Значи, ја сам им то рекао, треба да идемо у претрес винограда, то сам већ у два наврата појаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало ми детаљније тај разговор са војском опишите.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ништа, рекао сам, «људи, Дарко нам је рекао да јединица треба да иде да претресе рејон винограда, из кога се дејствује на јединице које се налазе у селу Ловас, рекао нам је да има, да је претпоставка, не да има, нико није са сигурношћу знао, него да је претпоставка да тамо има утврђених објеката, бункера, митраљеских гнезда, да ће можда бити и снајперске ватре, треба да се чувамо значи снајпера, да постоји евентуално могућност да постоје некакве мине» и тако даље. То су били неки, значи, подаци које сам ја практично примио на састанку горе када смо били са Дарком, пренео сам то својим људима, рекао сам да Влајковић неће да води то, јер не можемо да добијемо тенкове, не знам, људи су сматрали да је то исправно. Сада, да ли је било исправно или није, ја заиста не могу да проценим, али чињеница је да би било најисправније да смо се спаковали, купили наоружање, ризиковали можда војни суд или нешто, али чини ми се да би последице

биле далеко мање по те људе који су нажалост поведени тамо и настрадали тамо, као и све оне који се данас овде налазе као оптужени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада неко од војника споменуо да од неких Ваљеваца војника који су раније дошли, су чули да је то цело подручје минирано, неиспитан део и да?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Ја заиста то не могу да се сетим да је то неко рекао, знате шта ратом захваћено подручје, сигурно има минских поља, али где, то значи може знати само онај ко их је поставио и онај ко је пренео неке ко је дошао на његово место, где се та минска поља налазе. Ја заиста не знам да је неко био упућен где се прецизно налази то минско поље. Чак и ти људи, кажем, који су ишли, који нису припадали нашој јединици, ја сам убеђен, јер ако се он креће на неколико метара иза човека који је ушао у ливаду, да је постојала намера код нас да те људе на било који начин повредимо, не бисмо их ми водили у минско поље, односно, када се догодило минско поље, ниједан од њих не би преживео, да је код нас постојала намера да ти људи буду повређени. Код нас није постојала намера, једноставно смо ишли да претражимо тај рејон винограда. Нисмо имали намеру да било кога од становника села Ловас повредимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је на том састанку значи са Дарком, помињао он да у тој некој ливади са детелином која се налази поред тог сеоског споредног пута, постоји минско поље?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, знате шта, то је сеоско подручје. Ако ви немате прецизан податак који сте успели да добијете или путем топографских карти или командантским извиђањем, ви ћете једино тако знати где се нека ливада налази, то је сеоско подручје, има ливада ко зна колико. Сада, да ли их је било више док смо, у доласку, ја се заиста не сећам нешто конфигурације тог терена и да ли је то била прва ливада на коју смо наишли, ја не знам, али значи, ливада као ливада да је минирана и да на њему постоји организовано минско поље, то нисмо знали. Значи, дефинитивно нисмо знали да постоји минирана ливада и организовано минско поље. Наглашено нам је као могућност евентуалног постојања појединачних мина у рејону винограда. Ми до винограда дошли нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви Вашим војницима на том састанку, помињали ово што сада причате, могућност постојања минираног подручја, мина у винограду?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Сигурно сам им то рекао, сигурно сам им то рекао. Не могу да се сетим, али сигурно, чим сам им преносио шта треба да урадимо, сигурно сам и то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти војници Ваши нешто ту коментарисали, негодовали, како се завршио тај састанак?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Знате шта, то није састанак, него, једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не састанак, сусрет Вас и Ваших војника.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Сви смо у спаваони, то је један неформалан скуп, значи ја сам им то рекао, људи, чека нас то и то, људи су били незадовољни. Сматрали су да смо ми у праву што смо тражили да тенкови иду са нама и чим се, кажем, створила таква негативна атмосфера, ја сам рекао Радовану, да код мене у воду људи су јако незадовољни, значи и да постоји велика могућност да ће значи сви људи једноставно, нико неће хтети да иде у тај задатак. Он је то отишао, пренео је Дарку, Дарко је рекао да ће он поразговарати са људима и припремити их за извршење тог задатка, што се касније тако и дешавало. Ја нисам био са Дарком све време, да сада знам шта је човек коме рекао, али знам да је сишао, да је разговарао са људима, да је помињао и те људе који су се раније вратили, да ми будемо дезертери, хоћете да будете овакви, хоћете да будете онакви и шта ја знам. У крајњој линији, реакција човека који командује једном јединицом, је сигурно таква да има жељу да му јединица обави задатак који је пред њега постављен. Који је тај командант који воли да му јединица нешто приговара и, то не воли нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете.

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: И сигурно да је он употребио сва средства да ето и нас охрабри. Да Вам кажем, ја сам малопре рекао, једини борбени задатак у миру је давање страже. То је једини, значи, моменат када војска редовна има код себе бојеву муницију. Ми се први пут на ратишту, налазимо у ситуацији, значи, мимо давања обезбеђења, да идемо у некакву акцију, где би, ето, на неки начин, били изложени ватри која, значи, могуће је, ако тамо има утврђених објеката, логично је ако ви идете, наступате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумела сам, рекли сте да сте Ви то пренели Радовану, то негодовање војника. Ком Радовану?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Радовану Влајковићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто Ви то преносите Радовану Влајковићу, ако је он одбио наређење Дарково?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, ја сам се са њим ту и са осталим командирима водова, значи, дружио, да тако кажем и били смо све време заједно и формацијски, он је командир чете, ја сам њему рекао да је код мене ситуација у воду таква. Значи, логика ми је да ја то њега обавестим. На мене нису пренете никакве ингеренције, значи Дарко их није пренео са Радована на мене, није рекао, добро, сада ћеш ти преузети

команду или не знам, овако, онако. Кога ћете да обавестите? Ја сам могао и можда сам и вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По тој Вашој причи, кажете, логично је да њега обавестите. По тој Вашој причи је било логично да обавештавате тог командира из «Душана Силног», тог човека из «Душана Силног».

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Како да обавестим тог човека, када га ја уопште нисам видео, није се појављивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да тражите од Дарка да се упознате са тим човеком и да га то обавестите?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, знате шта, то сада Вама изгледа тако логично. Мени у том тренутку то, верујте, да нисам уопште у том правцу размишљао и то ми у том тренутку није логично. Мени је најлогичније, значи, да ја обавестим свог командира чете каква је ситуација. Ако је он одбио да иде у задатак, то не значи да он није командир чете. Он је и даље командир чете, њега нико није развластио да он не буде командир чете. Ма, само није командовао, човек није хтео да командује. Он је и даље командир чете и мој претпостављени старешина, без обзира, кажем још једном кажем, исти смо чин имали, поручник он, поручник ја, али он хијерархијски је виши старешина од мене и он је мени командир чете и логика је да ја њему то пренесем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта се то после дешава, када сте пренели Радовану Влајковићу, шта он Вама каже?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Радован ми је рекао да је отприлике у целој јединици, у комплетној јединици, значи, ситуација таква и да ће он лично обавестити Дарка о ситуацији у јединици, о расположењу комплетне јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин га обавештава?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Заиста не знам. Мислим да је отишао човек код њега и рекао му, Дарко, људи се буне, неће. Дарко је човек рекао, да ће их касније, Радован нам је касније рекао да ће Дарко доћи да разговара са људима, што је овај и урадио, сада, колико се са киме задржао у разговору, где је све разговарао, заиста не знам. Можда, вероватно са неком групом људи се дуже задржао, са неком мање, али вероватно је и сутрадан тај састанак, односно није то састанак, него ето окупљање, састанак, зовите га како год хоћете, овај, и то је била прилика, када су сви људи на окупу, да се каже нека реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, после тога, да ли се Дарко ту појављује и да ли са неким разговара, да ли је те вечери, односно ноћи, био са војском, са Вама или са?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Колико је мени познато, Дарко је би са војском то вече, значи кретао се ту, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је те ноћи био неки разговор у вези тог задатка између Дарка и војске? Имате ли Ви та сазнања?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Па, ја не могу заиста да се сетим тога, али сигурно да је разговарано о томе. О чему бисмо разговарали, ако не о томе. Мислим, не могу да се сетим, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате тако нечега?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не сећам се, не сећам се, заиста то. Кажем, претпоставка је да је нормално о томе да се разговара, о чему би се другом разговарало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не, ја Вас питам, да ли уопште имате у сећању?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је те ноћи био састанак Дарка са војницима и да је било неких разговора, расправке или нечега?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: У смислу званичног састанка, не, значи није организован то вече, није организован званичан састанак са људима, него је Дарко, ето, кажем, можда са неком групом људи се задржао дуже у разговору, са неком мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Вас питам, немојте то можда или нешто, имате ли сазнање или немате?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте, значи, присуствовали никаквом разговору Дарка и војника те ноћи?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је ујутру дошло до неког, шта се то ујутру дешава?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Рекао сам да смо се ми окупили, значи речено је да се припремимо за извршење задатка. Ко је и како рекао, заиста не знам, не могу да се сетим, верујте, држати такве чињенице у глави, седамнаест година, не знам, али знам да смо се окупили у згради школе. Речено је, узмите наоружање и опрему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То речено, речено, речено, ја хоћу да знам, ко то каже?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не знам, не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко учествује у припреми?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Не могу, госпођо, да кажем, јер ми није у сећању. Да ми је у сећању, ја бих врло радо рекао ко је то рекао. Не знам, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је Ваша војска на тај задатак кренула у неким униформама, какве су то униформе и шта су имали на главама?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Као и свака војна јединица, и ми смо имали униформе. Наше униформе су биле маскирне оне, значи, зелено, браон, већ које су то боје на тим униформама. Основна капа нам је био качкет. Шта смо тога дана имали на главама, ја заиста не знам, да ли смо носили шлемове или нисмо, да ли смо сви имали, да ли смо сви задужили шлемове, и то не знам. Знам да је поред тог качкета, знам да је било и шлемова, сада, да ли смо их сви задужили, да ли смо их сви носили, то је питање, знате, мислим, то је проблем и код редовне војске када треба шлем на главу да стави, а камоли код једног резерviste када треба да стави шлем на главу. То, не знам, не сећам се, заиста. Значи, основна капа нам је био качкет, униформа маскирна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а не сећате се то јутро шта су имали. Реците ми, од наоружања, шта, да ли се сећате шта су имали тада?

Опт. РАДИСАВ ЈОСИПОВИЋ: Колико је мени познато, у формацијском наоружању, је било аутоматско оружје, изузев командира чете који је дужио и пиштољ, а да ли је он имао и пушку, нисам сигуран, али знам да је дужио пиштољ командир чете, а ми остали мислим да смо имали сви аутоматско наоружање, значи аутоматске пушке. Сада, да ли су то биле оне «М-70» или «М-70 А», ја заиста нисам сигуран, али знам да је било мешовитих, и једних и других и било је нормално и тих пушкомитраљеза, који формацијски следују јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада морамо да напуштамо ову судницу, друго веће има суђење у пола три, па ћемо сутра да наставимо, а иначе сте и Ви, претпостављам, уморни.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 14 часова и 26 минута и биће настављен дана

*17. септембра 2008. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.*

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА